

БОРБА[®]

БЪЛГАРИЯ ВИ ЗОВЕ !

Бъдещето на нацията е във
опасност.
Ще станете ли защитници и съучастници на тъзи,
които докараха страната до пропастъта?
Българският народъ ще пребъде и ще потърси
отговорностъ за всичко!
Чуйте гласа на вашата съвестъ -
Гласувайте за антикомунистическата опозиция.

BORBA[®]

PUBLISHED BY THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.

SEPTEMBER 1991

ЖЕРТВИ

на КОМУНИСТИЧЕСКИЯ ТЕРОРЪ

Уважаеми господа,

Азъ съм роденъ въ Бѣла черква Велико Търновско на 20 II 1921 г. Следъ приключване на основното училище въ селото, завършихъ Търговската гимназия "Димитъръ хаджи Василевъ" - Свищовъ. Следвахъ и въ бившия свободенъ университетъ - София. Срещу новата 1945 година ме арестуваха, отведоха ме въ Търново, вкараха ме въ затвора и ме съди "Народенъ съдъ". Осъдиха ме на 10 години затворъ, 200.000 глоба и пълна конфискация. Лежахъ въ затвора 4 години и 4 месеца, а следъ една година бѣхъ трудовакъ 3 години. Следъ това заминахъ за София, за да се отдалеча отъ родния край. Работѣхъ въ производството. Едва последнитѣ 10 години станахъ счетоводителъ, където се пенсионирахъ съ 122.40 лв.

Селото ми бѣше богато, уредено, хората бѣха трудолюбиви. Но следъ преврата на 9 септемврий ни унищожиха, както личи отъ следното:

Безследно изчезнали следъ 1944 год.

1. Стефанъ Лазаровъ - чиновникъ
2. Деню Л. Дечевъ - фабрикантъ
3. Венко Боневъ - съдия следователъ
4. Петъръ Личевъ - полицай
5. Георги Ив. Райковъ - кметъ
6. Петъръ Ив. Душковъ - пол. началникъ

Съдени отъ "Народенъ съдъ"

1. Атанасъ Ил. Личевъ - студентъ
2. Генчо Боневъ - лозаръ
3. Петко Бакевъ - пом. кметъ
4. Иванъ Филевъ - земедел. стопанинъ
5. Никола Серафимовъ - търговецъ
6. Д-ръ Георги Цачевъ - лекаръ
7. Д-ръ Николай Колевъ - вет. лекаръ
8. Атанасъ Хр. Бакевъ - чиновникъ
9. Цанко Георгиевъ - бившъ кметъ
10. Дончо Йосифовъ - кметъ
11. Мария Несторова - учителка
12. Иванъ Д. Цачевъ - студентъ

Осъдени като опозиционери

1. Петко Ив. Франговъ - канд. депутатъ
2. Недѣлчо Събиновъ - чиновникъ
3. Колю Джамджиевъ - земедел. стопанинъ

4. Иванка Джамджиева - стопанка
5. Иванъ Джамджиевъ - ученикъ
6. Цачо Калъновъ - земедел. стопанинъ
7. Атанасъ Калчевъ - земедел. стопанинъ
Въ лагери
1. Цвѣтана Цачева - учителка
2. Антонъ Душковъ - адвокатъ
3. Атанасъ Рабчевъ - търговецъ
4. Илия Ат. Рабчевъ - търговецъ
5. Антонъ Ив. Душковъ - техникъ
6. Константинъ Бакърджиевъ - студентъ

Бѣла черква е родното мѣсто на Бачо Киро, Цанко Церковски, Райко Даскаловъ и 103 комити отъ четата на Бачо Киро.

Дръново, 1991 год.

Съобщава Атанасъ Личевъ

До редакцията на "Борба"

На 17.X. 1944 год. край с. Веселиново, Ямболско /на 5 км. североизточно отъ Ямболъ по шосето за Бургасъ къмъ Петолжчката/ сж били убити безъ съдъ:

1. Иванъ Фирковъ Георгиевъ, кметъ на с. Веселиново до 9 септемвий 1944 год.
2. Вълко Начевъ Вълевъ, кметъ на с. Веселиново преди него, и неговиятъ синъ
3. Сава Вълевъ Начевъ.

Бащата помолитъ да убиятъ него, но да пощадятъ сина му. Следъ като му отказали, помолитъ поне да го пуснатъ при него да се простятъ, но синътъ не можалъ да се движи, защото билъ съ простреляни крака.

На убийството сж присѣтствували следнитѣ лица отъ сж Веселиново:

1. Иванъ Ангеловъ Милчевъ /живъ/
2. Вълко Димитровъ Спиоровъ /починалъ/
3. Иванъ Панайотовъ Делиивановъ /починалъ/
4. Слави Златевъ Вълевъ /живъ/
5. Андонъ Йордановъ Андоновъ /живъ/
6. Василь Колевъ Василевъ /живъ/

Въроятно и самитѣ убийци сж измежду присѣтствувачитѣ. Изглежда, че сж били убити и други хора заедно съ посоченитѣ.

БОРБА

ВОРВА

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА

БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.

P.O.Box 46250, Chicago, Ill. 60646

Д-ръ Иванъ Дочевъ - Основател
† Д-ръ Георги Паприковъ - Редакторъ

Редактира Комитетъ

Година 40, брой 3

Книжка сто и осма

Септемврий 1991

**Н о в а т а к о н с т и т у ц и я в ъ Б ъ л г а р и я
- н о в ъ з о в ъ з а б о р б а п р о т и в ъ к о м у н и з ъ м а !**

Д-ръ Иванъ Дочевъ
Почетенъ Председателъ на Б.Н.Ф.

На 12 юлий 1991 год. Великото Народно Събрание въ София прие нова Конституция на България. Бързото приемане на тази Конституция и начина, по който бѣ направено, е единъ брутален опитъ на комунистите да наложатъ на българския народъ, така както направиха следъ 9.9.1944 г., една тѣхна Конституция, която не отговаря на демократичнитѣ изисквания на нашето време и е въ пыленъ противовесъ съ желанията на нашия народъ, обаче услужва на комунистите да могатъ да задържатъ властта.

Комунистите успѣха да прокаратъ тази Конституция, за което се иска 2/3 болшинство, само защото социалистите на д-ръ Петъръ Дертлиевъ и лѣвитѣ земеделци водени отъ Недѣлковъ, Шиваровъ и други, измѣниха на народа, продадоха се, и гласуваха съ комунистите. Станалото фактически е възстановяване на Отечествения Фронтъ !

Тази нова Конституция е новъ зовъ за борба противъ комунизма. - Станалото убедил всѣкиго, че комунистите не сѣ се промѣнили и нѣма да се промѣнятъ и че въ България демокрация ще може да се установи само, ако бѣде извоювана, съ борба - безкомпромисна борба !

Развоя на политическите събития презъ последната година, отъ изборитѣ до сега, потвърдиха растящата популярностъ на нашето становище за възстановяване на Търновската Конституция и премахване на вси-

чки комунистически закони наложени следъ 9.9.1944 до сега; потвърдиха, чрезъ спонтанни демонстрации народнитѣ симпатии къмъ Царъ Симеонъ, и най-важното, потвърдиха, че нашиятъ народъ твърдо стои на позицията, че единствено българския народъ има правото да реши собствената си съдба и че той единственъ, чрезъ свободно изразяване на волята си, ще опредѣли каква да бѣде новата Конституция и утрешната форма на управлението на България. Това уплаши до смъртъ комунистическите управници, че тѣ могатъ да загубятъ властта и да имъ се подири отговорностъ за извършенитѣ престѣпления отъ тѣхъ презъ време на управлението имъ и тѣ побързаха да прокаратъ една нова Конституция съ надеждата да се защитятъ и спасятъ... напраздни надежди !

Времето мина, когато комунистите можеха да "колятъ и бесятъ" и съ тероръ, лагери и затвори да принудятъ българския народъ да мълчи, търпи и прави това, което му заповѣдатъ. "Колелото на историята" не може да се върне вече назадъ къмъ епохата отъ 9.9.1944 и годинитѣ следъ това. Днесъ народътъ ни има вече сила и куражъ да се противопостави и осъществи това, което желае и той е решенъ да го направи.

Макаръ че комунистите иматъ все още властта въ ръцетѣ си и разполагатъ безконтролно съ държавнитѣ сръдства, тѣ не могатъ повече да спратъ "бурята" отъ на-

родно негодувание, която се надига срещу тях, нито могат да препречат пътя на тържеството на правдата, свободата и демокрацията и да запазят своя режим-представител на безправие, терор и мракобесие.

Краят на комунизма е неизбежен !
Въпросът е само на време. Сега времето работи вече за нас !

За 29 Септември 1991 год. са насрочени нови избори. Спечелването на тия избори и изпращане във Народното Събрание болшинство от депутати не-комунисти, ще означава края на комунизма. Изборната борба ще бъде тежка и жестока. "Ржжавицата" вече е хвърлена, ние приемаме "дуела".

Духовен съдъ за червенитъ владици ! Народенъ църковенъ съборъ за свободна Православна църква !

Драги сънародници,

Съ чувство на голямо вълнение прочетохъ Апела отпратенъ къмъ ръководителя на Българската Православна Църква Патриархъ Максимъ отъ отецъ Викторъ, помѣстенъ въ списание "Борба" брой втори отъ Септември 1990 г. Напълно съмъ солидаренъ съ отецъ Викторъ, дори бихъ допълнилъ, че Патриархъ Максимъ и цѣлиятъ Свети Синодъ трѣбва да бъдатъ изправени предъ духовенъ съдъ, да дадатъ отчетъ за своитъ дѣла, които съ съгласувани съ линията на комунистическата партия. Азъ съмъ убеденъ, че и презъ последнитъ избори цѣлото висше духовенство гласува въ подкрепа на комунистическото правителство.

Пишейки тѣзи редове, като на филмова лента преминаватъ презъ моя погледъ всички психически репресии, извършени отъ комунистическитъ управници надъ мен, когато служехъ на Църквата. За да угоди на комуниститъ Русенския владика митрополитъ Софроний изпращаше тайно свещеници да извършватъ погребални служби въ домоветъ на покойници, които тѣхнитъ близки не искаха да внесатъ въ Църква, както е редно. По този начинъ митрополитъ Софроний умишлено искаше да отведе погребенията отъ Църквата, а също и да подбие моя авторитетъ предъ християнитъ въ селото, въ което служехъ.

Драги сънародници, не посещавайте църкви съ свещеници изпратени отъ България !
Ако тѣ съ истински наши приятели нека се наредятъ въ редоветъ на антикомунистическата опозиция, Вашъ съдейникъ: свещеноикономъ Йорданъ Вичевъ, бившъ енорийски свещеникъ на с. Църклево Русенско и игуменъ на скалния манастиръ Св. Дим. Басарбовски.

Дали ще бъде спечелена изборна победа зависи отъ насъ, зависи отъ опозицията, представляваща грамадно болшинство на народа. Повелителенъ дългъ е днесъ да се оставатъ настрана всички различия и лични съображения и опозицията да излъже единна въ изборитъ. Това е единствениятъ пътъ за успѣха и спечелване победата.

Ние емигрантитъ, прокудени отъ Родната поради комунистическия тероръ се връщаме въ България за изборитъ - идваме да подкрепимъ опозицията - идваме да спечелимъ заедно победата и да участвуваме въ поставяне началото на изграждането на една утрешна свободна, демократична и благоденствуваща България. Богъ е съ насъ !

Варненскиятъ митрополитъ Кирилъ всрѣдъ Варненскитъ червени велножи предъ Пантеона на загиналитъ комунисти - Варна

Също съ съгласието на митрополитъ Софроний бѣше съборена Църквата "Всѣхъ Светихъ" въ гр. Русе и на нейно мѣсто комуниститъ издигнаха Пантеонъ-капище. При откриването на този пантеонъ, митрополитъ Софроний - застана на трибуната до диктатора Тодоръ Живковъ. Това ме крайно много разочарова и впоследствие следъ безбройнитъ неприятности отъ страна на Владиката и комунистическитъ управници азъ трѣбваше да напусна завинаги България.

ИСТОРИЧЕСКА ИСТИНА

Първата "Братска помощ"

На 3 мартъ 1883 год. вестникъ "Български гласъ", брой 11 публикува уводна статия отъ Григоръ Начовичъ, тогавашенъ министъръ на финансиитъ, съ която изложи подмолната дейность на рускитъ генерали и министри, назначени да въдворяватъ редъ и законность въ страната.

"Либералната партия нападна силно консерваторитъ, което доведе до оставката на Начовичъ, Грековъ и д-ръ Конст. Стойловъ.

Новото правителство се оглавяваше отъ министъръ председателъ генералъ Соболевъ, Теохаровъ, Агура, Князь Хилковъ и Кириякъ Цанковъ. Следователно цълото управление влзе въ чисто руски ръце, което изпълняваше заповедитъ само на генералъ Соболевъ - (московски агентъ бел. м.)

Седмица по-късно бѣ назначенъ Тодоръ Бурмовъ за финансовъ министъръ. Подъ давление на генералъ Соболевъ и рускитъ съветници, Бурмовъ издаде секретно окръжно до всички главни касиери въ Княжеството да събератъ цълото наличие на пари и го изпратятъ въ Русе. Въ скоро време заповѣдта бѣ изпълнена и събранитъ суми надъ 30 милиона златни и въ сребро лева пристигнаха въ Русе, опаковани въ специални сандъчета и приготвени за експедиция. На 12 юлий 1883 на Русенското пристанище започна товаренето на ценнитъ сандъчета, върху единъ Руски параходъ на пътъ за Русия.

По една случайностъ Князь Александъръ Батенбергъ бѣ уведоменъ, който спря телеграфически подготвената кражба отъ рускитъ министри."

Втората "Братска помощ"

Следъ Втората Свѣтвна война въ България бѣха разквартировани 200.000 руски семейства - назначени да въдворяватъ редъ и законность въ страната.

Историята се повтаряше, този пътъ безъ отговорность, безъ контрола отъ Великитъ сили и безъ съпротива отъ българския народъ, обвиненъ за мирно съжителство презъ време на войната и наказанъ като агресоръ отъ "непобедимата съветска армия".

Първата работа на самозванитъ братя, разбира се бѣ да присвоятъ банковото наличие на българската държава. Последваха грабежи отъ по-заможни жители, като фабриканти, индустриалци, занаятчии и физическото изтрѣбление на българската интелигенция. Съветскитъ "специалисти" подложиха завожваната безъ кръвь земя на систематическо - планирано ограбване на подземнитъ богатства: злато, вятлища, минерали, руди и всички изкопаеми минни залежи. Не пощадиха и въковнитъ български гори. Нанесоха непоправими бедни на селското стопанство, откъмнаха добитъка, домашнитъ животни и опустошиха страната.

Въ лицето на Живковъ и неговата клика намѣриха най-послушнитъ оръдия за да изтеглятъ отъ Запада още 10 милиарда долара натовариха ги въ специалнитъ сандъчета, както преди сто години и необезпокоявани отъ никого ги експедираха съ руски корабъ за страната на пропадналия комунизъмъ, а на Князь Александъръ Батенбергъ възстановиха мавзолея въ София.

По официалната статистика отъ 1983 година, странитъ отъ източния блокъ дължаха на Запада въ милиарди долари:

	<u>1970</u>	<u>1983</u>
България Т. Живковъ	0,7	2
Чехо-Сл. Г. Хусакъ	0,6	5
Унгария Й. Кадъръ	0,6	10
Ромъния Н. Чаушеску	1,6	12
ГДР Е. Хонекеръ	1,4	13
СССР М. Горбачовъ	1,0	13
Полша В. Яруселски	1,1	30
		всичко 85

Днесъ България дължи надъ 11 милиарда долара на Западнитъ банки, които ежеминутно се увеличаватъ поради отлагане на лихвитъ за по-късни дати отъ пропадналото комунистическо управление.

Нека всѣки здравомислещъ българинъ да оцени сждината и значението на "Братската помощ" отъ гробокопачитъ на Родината и безъ никакво огризение на съвестъта да ГЛАСУВА противъ варварския режимъ.

ДРАГОМИР ЗАГОРСКИ

НЕ ГИ СЖДЕТЕ !

Проклетъ да е Живковъ !

(Въ София е започналъ процеса-фарсъ
срещу Тодоръ Живковъ, нареченъ
"Дъло" № 1. бел. р.)

Мариусъ Петковъ Теофиловъ
ул. "Кольо Фичето" 6А - 12
Шуменъ.

Кой е посядимиятъ ? Бившъ държавенъ глава, бившъ генераленъ секретаръ на бившата партия, бившъ защото никога не е билъ и настоящъ, защото винаги е направляванъ "отвънъ". Ясно е, че е билъ "поканванъ" въ не най-люксозната трапезария на Кремль само когато Хрущовъ или Брежневъ сж считали за необходимо да го смърятъ, понеже не е проявявалъ достатъчно усърдие въ превръщането на повърнатата му държава въ съветски сателитъ. А той ("Свещена простота") е разбиралъ "изтеглянето на уши" като "Споръ". Сега е бившъ. Твърди и си върва, че не притежава нищо, никакво имущество, нито "юща, нито кола, нито пари" и това - следъ като е опропастилъ цъла държава. Ималъ само едно одеало, но и то се изгубило нкъжде по време на следствие-то. Какво остава отъ цълия процесъ ? Едно одеало. На всичкото отгоре и то се загубило нкъжде. Абсурдъ на абсурдитъ. Та ето значи кой е управлявалъ България и до къде я е довелъ. Човкъ който ИМА само едно изгубено одеало, 12 милиарда долара дългове и купища разорения. Всичко това подъ равнището на нулата - "минусъ стойность". И кой тръбва да я възстановява ? Кой тръбва да се разплаща за неговата вина ? Народътъ.

Мнозина скорозрѣли политици днесъ се сърдятъ на българския народъ, че е инертенъ, "аморфенъ", безкритиченъ народъ, че му липсватъ съпротивителни сили. Причината е въ загубата на чувствителността, а тази чувствителность твърде дълго е била "омъртвявана" отъ абсурдността на едно убийствено управление, прокламирано съ преизобилни хвалебствия за благоденствие. Не е трудно да се отвори учебника по Родна речъ за II класъ и на втора страница да се прочете какво е казалъ първиятъ държавенъ и партиенъ вождъ. Цъли десетилѣтия цъленасочено притъпяване на всички способности на националната сетивность - превръщането на народа въ лесно управляемъ меха-

низъмъ. Насаждането на тотална бездуховность, на "душевна мъртвостъ" - това е декодираното значение на абсурда въ вътрешната политика на бившия пръвъ управникъ и сегашния първи подсядимъ за цълото времетраене на властятъ му. Единъ отъ великитъ философи на миналия вѣкъ определя аналогичното управление на съвременния му сатрапъ като периодъ въ който всичко благородно, чисто, възвишено и прекрасно, което не е загинало, се е изродило и обезобразило. Такива сж последициятъ отъ хипертрофията на бездуховността, на "омъртвението", изведено въ рангъ на държавна вътрешна политика отъ пълния съ "концепции" и неизчерпаеми "маньоври" бившъ генераленъ секретаръ и на неговия "клан" или "клика".

Позволително е фокусирането върху единъ такъвъ микроскопиченъ детайлъ отъ примѣритъ: преди четири години се продаваше сборника съ избрани творби на Петя Дубарова подъ редакцията на Веселинъ Андрѣевъ, предатъ Богу духъ. Сборникътъ на Петя се продаваше въ комплектъ, не съ коя да е друга книга, а съ сонетния вѣнецъ на единъ академикъ - "Съдбовни съченици" на Венко Марковски. Още единъ покойникъ. Разбира се, Петя Дубарова я нъмаше срѣдъ "опѣтитъ" отъ академика, но не въ това е този пжтъ абсурдътъ: непълнолѣтното и недипломирано момиче измъкваше отъ забравата прашасалитъ томове на мастития академикъ, огъващи лавицитъ на хранилищата. Момичето бѣ жертва на сжщата бездуховность, която омъртвяваше всичко чисто и възвишено у насъ, всичко, което не съответствуваше на тази "правда", която бѣше удобна за бившия генсекъ /генераленъ секретаръ/ и "клана" му, която не бѣше поржчана отъ тѣхъ въ съответствие съ изкривенитъ имъ и безъ това не особено "капацитетни" "концепции". Затова и В. Андрѣевъ, който бѣ подбралъ творбитъ въ сборника последва момичето. Още на другата вечеръ, следъ самоубий-

ството му, се появи на телевизионният екран подсъдимият № 1 и заяви, че нищо не му е известно за случая. Защото за НЕГО всичко ИЗВЪНЬ НЕГО е СЛУЧАЙ. Дори и живота. Дори и смъртта. Такава е "концепцията" на неживото съзнание и на мъртвата съвест - "следь насъ и - потопись".

Съдът и проклятието

"Проклетъ да е Живковъ!" е посланието на поета, поредната жертва на приживе-мъртвитъ, които дори бѣха си издигнали вече паметници. Могатъ ли да бѣдат осѣдени по собственитъ имъ юридически закони тѣзи правонарушители, които бѣха "осѣдили", обрели на нравствено и всѣкакво "смъртвяване" народа си и държавата си? Кой сѣ тѣ, какви сѣ тѣ? Безчувствени, безсъвестни и бездушни същества, сплетени въ едно чудовище. "Октоподъ". Оставете Го не Го съдете по юридическитъ Му закони - неуязвимъ е за тѣхъ, защото тѣ сѣ страшни за живитъ души - не за мъртвитъ. "Проклетъ да е Живковъ!" - захвърли гнѣва си поетътъ като обвинение срещу мъртвешкия "кланъ" на "живитъ трупове", указвайки на единъ другъ, не юридически, а по-страшенъ съдъ... Това е съдъ надъ тѣзи, които десетилѣтия наредъ силомъ заставяха народа си да гради "комунистическо бѣдеще", безъ огледъ на настоящето, и които за една нощъ обявиха, че това "бѣдеще" е "мъртво родена идея", а г р а м а д и т ъ отъ градежа сѣ били грѣшка. За подобно признание се изисква не просто цинизъмъ отъ политически или идеологически порядъкъ. Нуждно е пълно лишение отъ историческа паметъ и съвестъ, нужна е готовность да се продадатъ не само "ближнитъ", но и слѣпа заблуда, че това ще има ефектъ на "очистване", поне за предъ "тъпшата". Такава бѣ цельта на отказа отъ комунистическото строителство и прекрояването на старитъ планове въ поскромни мащаби съ смѣнено название. "Октоподътъ" изпусна цвѣтенъ облакъ, за да се скрие задъ него, но не изпусна жертвата си, защото усѣща въ пипалата си, че народътъ има още жизнени сили.

Спрямо Отечеството и Родината си подсъдимиятъ № 1 е паразитъ. Спрямо народа си обаче е ДЕТЕУБИЕЦЪ, следъ като се е съгласилъ съ опредѣлението Евренъ: "баща на българския народъ". Щомъ за подсъдимия нѣма юридически закони, подъ които да бѣде подведенъ, то следва да бѣде оставенъ извънъ закона заедно съ цѣлия му "кланъ". "Проклетъ да е Живковъ! Проклети да сѣ живковиститъ!" Въ това проклятие впрочемъ

е доловена народната присѣда, така, както е постановена съобразно народнитъ издавни закони и както е фиксирана съ точность, позволяваща даже замѣна на имената въвъ Вазовия текстъ:

" - Въ Цека * бѣсь влѣзнатъ е - думатъ старцитъ изкусни, - за грѣха му Богъ възъ нази огнь ще да пусне."

* Цека (ЦК бел. м.)

И отстъпи отъ колеца,
наведе се леко,
камъкъ взе, фърли и рече:
- Проклетъ да е Цеко!

Оттогава край туй мѣсто
кой мине, застане
се съшитъ думи казва
се същото чини,

И децата сяко правятъ,
тамо катъ се шурятъ,
и женитъ възъ камънитъ
камъни притурятъ.

Че клетвата стига она,
"Проклетъ" кой не каже,
Нѣкой камъка си носи
отдалеко даже!..."

Какви по-голыми грамади отъ "Долината на бавната смъртъ" край Девня и другитъ "гиганти", породени отъ невѣроятнитъ "маньоври" на полуграмотния /Козлодуй е на 50 км. отъ Букурещъ и на 400 отъ София/ клоунаденъ предводителъ и на ржкоплѣскащата му свита? Оставете ги. Нека собственитъ имъ адвокати, на които заплащатъ съ крадени пари, ги убеждаватъ въ собствената имъ "невинность" съ собственото имъ словоблудство. За тѣзи "мъртви души" единствената форма на животъ е пътоядството. Н Е Г И С Ж Д Е Т Е. Обявете ги вънъ отъ закона.

Проклетъ да е Живковъ !

Проклети да сѣ Живковиститъ !

Какъ да се премине къмъ Свободна Пазарна Икономика?

За бизнесмена отъ Западна Европа или Америка този въпросъ звучи по-вече учудващо, отколкото професионално. Търговията за него е частна и лична работа съ правилата и закони, установени откакто човъчеството се помни. Никой нѣма право да ограничава неговата дейностъ, камо ли да му отнеме възможността да я осъществява. За него търговията означава преди всичко СВОБОДА ДА СЕ ПРИТЕЖАВА, ДА СЕ ПРОИЗВЕЖДА И ДА СЕ ПРОДАВА.

Ето защо на въпроса какъ да се премине къмъ пазарната икономика, той веднага ще отговори: дайте на хората свобода да притежаватъ имотъ, да произвеждатъ и да разполагатъ свободно съ плуоветъ на своя трудъ и вие веднага ще се окажете въ системата на свободната пазарна икономика.

За комунистичь отговорьтъ на този въпросъ е много неудобень по простата причина, че такава свобода не е по вкуса имъ. Половинчатитъ тълкувания и увъртания въ това отношение сѣ само безплодни опити да се излъзе отъ тежката криза, въ която е изпаднала страната. Такива половинчати действия, обаче нѣматъ нищо общо съ свободната пазарна икономика, която иска не увъртания и усуквания, а действителна свобода.

Свободата не означава само свободно да се пѣтува или свободно да се изказватъ мнения. Свободата преди всичко е СВЕЩЕНОТО ПРАВО на всѣки човѣкъ да притежава имотъ и да се разпорежда съ него както намѣри за добре, т.е. да бѣде СОБСТВЕНИКЪ. Собствеността е присъща на всѣки нормалень човѣкъ по свѣта, защото тя му дава чувството за независимостъ, за сигурностъ и човѣшко достоинство въ живота. Тя е онзи могъщъ моторъ, който е движиль и ще продължава да движи човѣшкия прогресъ. Тя е стимула, който кара хората да се трудятъ честно и почтено, за да иматъ изобилие отъ стоки, комфортни жилища, жизнерадостно поколѣние и високъ стандартъ.

Безъ наличието на ЧАСТНА СОБСТВЕНОСТЪ никой, никъде по свѣта не е създалъ свободна пазарна икономика.

Комунистичь плашатъ нацията, че ако се върне частната собственостъ ще се причинятъ голѣми материални щети, социални конфликти и хаосъ въ обществения животъ.

Историята доказа, че комунистическата доктрина за "колективно народно стопанство" е обречена и че търсенето на каквито и да сѣ компромисни решения между пазарната икономика и т.н. социалистическа икономика не само, че сѣ невъзможни, но още повече влошаватъ положението.

Частичнитъ промѣни, които настѣтиха следъ Живковата ера показаха, че новото правителство вмѣсто да подобри нѣщата се оказа едва ли не въ безизходица. Нѣщо повече - неговата дейностъ се оказа по-неефективна дори отъ тази на Живковото правителство.

Всѣки по-образованъ човѣкъ въ България днесъ е убедень, че изходътъ е само въ пазарната икономика - единствения нормалень икономически моделъ познатъ до сега на човъчеството. Точно това, обаче не може да приеме което и да е комунистическо правителство, включително и новото управление следъ А. Лукановъ, което не се различава твърде много по начина на действие.

Комунистичь никога нѣма да се откажатъ отъ властта, отъ контролнитъ функции които имъ даватъ възможността да ползуватъ незаслужено облаги и привилегии. Тѣхната отчаяна съпротива противъ всѣкакво демократично нововъведение е фактъ, който днесъ всѣки може да усети. Ето защо преди да започне преминаването къмъ свободна пазарна икономика трѣбва изцѣло комунистическата номенклатура да БЪДЕ ОТСТРАНЕНА отъ властта и въ държавния апаратъ да се избератъ личности политически несвързани съ комунистическата партия и които сѣ изпълнени съ огромно желание да промѣнятъ обстановката въ България.

Какво следва да се направи за да може действително да се внедри свободния пазарень механизъмъ?

Първата и най-важна стѣпка къмъ свободната пазарна икономика следва да бѣде ВЪЗСТАНОВЯВАНЕ И УЗАКОНЯВАНЕ НА ЧАСТНАТА СОБСТВЕНОСТЪ върху сръдствата за производство и да се разреши чрезъ законъ образуването на частни предприятия.

Частнитъ предприятия трѣбва да сѣ независими отъ държавата и единствено тѣхнитъ собственици да иматъ право да решаватъ какво, кога и какъ да произвеждатъ, на кого и по какви цени да продаватъ продукцията си. Частната собственостъ не бива да бѣде ограничавана нито по отношение на правото да се продава, нито по отношение инвестиции, пазари и т.н.

Главна предпоставка за съществуване на частната собственост, а оттукъ и на пазарната икономика е наличието на тритъ основни пазара, а именно: СВОБОДЕНЪ ПАЗАРЪ НА СТОКИ; СВОБОДЕНЪ ПАЗАРЪ НА КАПИТАЛИ и СВОБОДЕНЪ ПАЗАРЪ НА РАБОТНА СИЛА.

Това сж най-значимитъ компоненти на свободния пазаренъ механизъмъ, които не могатъ да съществуватъ самостоятелно. Не е достатъчно да има свобода само за производство, продажба и купуване на стоки, трѣбва сящо така да има свобода да се притежава капиталъ и да може той свободно да преминава отъ една стопанска дейностъ въ друга. Сящото се отнася и до работната сила. Тя трѣбва да може свободно да се предлага на пазара и да преминава отъ една сфера на дейности въ друга.

Ето защо държавата, наредъ съ закона за частната собственост, следва да възстанови и узакони УСЛОВИЯТА, които гарантиратъ съществуването на свободнитъ пазари, а именно:

- НЕОГРАНИЧАВАНЕ ДЕЙСТВИЕТО НА ЗАКОНА ЗА СТОЙНОСТЪТА, което означава, че цената на стокитъ, работната сила и капиталитъ следва да се определя единствено отъ тѣхното търсене и предлагане на съответнитъ пазари, безъ намѣсата на каквато и да било държавна институция;

- НЕОГРАНИЧАВАНЕ ДЕЙСТВИЕТО НА ЗАКОНА ЗА КОНКУРЕНЦИЯТА между стокопроизводители и на тази основа въвеждането обявяване-

то на ФАЛИТЪ И БАНКРУТИРАНЕ на онѣзи собственици и фирми, които сж въвлечени въ неефективни производствени и стопански операции;

- ИЗПОЛЗВАНЕ НА КРЕДИТНАТА СИСТЕМА въ покупко-продажнитъ операции на равноправни начала, безъ дискриминиране или фаворизиране на когото и да било;

- СВОБОДЕНЪ ДОСТЪПЪ да българскитъ пазари на мѣстнитъ и чуждестраннитъ стокопроизводители и инвеститори;

- ВЪВЕЖДАНЕ НА КОНВЕРТИРУЕМОСТЪТА НА ЛЕВА, което ще улесни извънредно много международнитъ икономически отношения и ще съдействува за ограничаване на инфлационнитъ процеси въ страната;

- СЪЗДАВАНЕ И ФУНКЦИОНИРАНЕ НА НАЦИОНАЛНА СТОКОВА БОРСА, което ще съдействува за създаването и функционирането на акционерната собственост - една отъ най-важнитъ разновидности на частната собственост. * Освенъ това борсата ще бжде главния индикаторъ и регулаторъ на търсенето и предлагането, а оттукъ и на ценитъ на стокитъ. Националната стокова борса е сящо единъ отъ основнитъ елементи на пазарната икономика.

* Частната собственост бива: единична, системна, групова и акционерна. Всѣка отъ тѣхъ има свои особености и съответни правила и начини за организиране и функциониране, което е обект на друга публикация.

Симеонъ Сараивановъ

ВЪ ДОПЪЛНЕНИЕ

Чехскитъ економистъ Клаусъ писа:

"Ние сме за пазарна икономика безъ прилагателни. Ще се отдалечимъ отъ социализма въ всички негови форми. Симбиоза между централно планиране и пазарна икономика е невъзможно. Новото общество има за база индивида, фамилията, селото и града, общината и държавата. Свободнитъ граждани сж извора на политическа, економическа и морална инициатива. Помощъ за беднитъ, болнитъ, стари и недѣгави, но тази помощъ не трѣбва да унищожи индивида и неговата инициатива.

Този, който иска трети пътъ между свободенъ пазаръ и социализъмъ трѣбва да разбере, че това води къмъ странитъ отъ третия свѣтъ."

Президентътъ Роналдъ Реганъ, предъ английския парламентъ, 8 юни 1982 г., каза:

"Може-би е трудно да се види, но азъ вѣрвамъ, че ние живѣемъ въ преходно време. Може-би звучи парадоксално, но Карлъ Марксъ е правъ. Свидетели сме на една революционна криза, при която изискванията на икономическия редъ сж въ директенъ конфликтъ съ тѣзи на политическия редъ. Но кризата не се развива въ свободния не-Марксовски западенъ свѣтъ, а въ дома на Марксъ-Ленинизма, въ Съветския Съюзъ. Съветския Съюзъ е този, който се съпротивлява на историческата вълна, като отрича човѣшки свободи и човѣшко достойнство на своитъ граждани... Разложението на Съветския експериментъ не ще ни изненада."

Предъ Съюза на евангелиститъ, 8 март.1983:

"Азъ вѣрвамъ, че комунизма е една жалка глава въ човѣшката история, чийто последни страници сега се пишатъ."

ЧЕСТВУВАНЕ ДЕНЯ НА ХРАБРОСТЪТА ВЪ НИАГАРА ФАЛСЪ

На 5 май 1991 год. в България Православна Църква Св. Иванъ Рилски-Ниагара Фалс въ Канада се състоя тържествена служба по случай чествуване Деня на Храбростта, което става всъка година по инициатива на БНФ и Църковното Настоятелство. Тържеството бѣ масово посетено. Между присъстващите, повече отъ 300 души, личаха голѣма група отъ новите български емигранти. Службата се извърши отъ свещениците Тодоръ Гроздановъ и Веселинъ Арnaudовъ. Бѣ

отслужена панахида за инж. Ангелъ Гъндерски и всички починали въ емиграция наши дейци. Следъ панахидата, на чело съ свещениците, Канадското и Българското знамена и голѣмъ вѣнецъ съ триколюрна лента отъ БНФ, всички отидоха предъ паметника построенъ въ паметъ на борците дали живота си въ борбата противъ комунизма за свободата на България. Тамъ свещениците отслужиха заупокойна молитва. Докторъ Иванъ Дочевъ, отъ името на БНФ положи вѣнеца на паметника и произнесе пламено слово. Той съ огнени слова заклеми комунистическия режимъ и комунизма и декларира, че борбата ще продължи до крайна победа, която вече се очертава на хоризонта. Речта на д-ръ Дочевъ нѣколкократно бѣ прекъсвана отъ бурни аплодисменти. Следъ това всички изпѣха "Покойници".

Следъ приключване на тържеството се състоя обѣдъ въ църковната зала приготвенъ отъ женската секция при църквата. Ръководителъ бѣше г-нъ Цоню Градинаровъ. Изпълнена бѣ кратка програма. Д-ръ Дочевъ изказа похвала на настоятелството и всички членове за запазване тая църква независима отъ комунистическата контрола.

Единъ новъ емигрантъ, г-жа Тричева и децата на г.г. Ивановъ и Саркизянъ декламираха стихове. Г-нъ Никола Шайковъ рецитира антикомунистически маршъ. Г-нъ Миро Герговъ, Председателъ на клона на БНФ отъ Бѣфало, каза прочувствени думи и прочете Прокламацията на Кмета на гр. Бѣфало г-нъ Грифинъ, съ която той ни удостоява по случай нашия празникъ - Деня на Храбростта.

Следъ приключване на тържеството се състоя събрание, организирано отъ БНФ, съ новите емигранти отъ България. Г-нъ Любенъ Стояновъ и други се изказаха и обрисоваха положението въ България, най-плачевно, и причините по които тѣ сж били заставени да напуснатъ страната. Д-ръ Дочевъ, отъ името на БНФ, даде информация за решенията на организацията за участието и въ предстоящите избори въ подкрепа на антикомунистическата опозиция.

Въ Ниагара Фалсъ нашата емиграция, чествувайки Деня на Храбростта, манифестира единодушие и готовностъ въ подкрепа на българския народъ въ борбата му за свобода и демокрация. Тържеството бѣше изключително успѣшно.

Препечатваме тази публикация от в-къ "Демокрация", поради важността на въпроса, който засяга десетки хиляди български семейства !

Защо беше убит

ДЕМОКРАЦИЯ

баща ми?

10 май 1991 г. Брой 110 (376)

Г-н Вагенщайн,

Вие започнахте война срещу мен сто и двадесет дни

след подписването на смъртната Ви присъда!

ПРИСЪДА

Но
**В ИМЕТО НА
ПРАЗНУВАЩИТЕ**

**В името на кого бяха
въдворявани, бити и
избити около 200 000
българи?**

Много неща изтърпях – преди и след 10 ноември 1989 г. Но Вашето писмо до Симеон II, г-н Вагенщайн, беше сламката, която строши гръбнака на камилското ми търпение. Репликира ви една жена, която аз времето, когато сте получили смъртна присъда, е била на 2 години.

Нямам Вашето мастито име! Нямам фамозните Ви успехи на културния фронт, където воювахте през времето, когато аз бях враг на обществото. Вие започнахте война срещу мен сто и двадесет дни след подписването на смъртната Ви присъда. И водите тази безпощадна война срещу мен до днес. Питам ви – Защо? В какво съм се провинула? Защо, г-н Вагенщайн, убиха баща ми Никола Христов Шекеров няколко дни след светлия Ваш празник? И досега никой нищо не знае. Защо беше извикан „за справка“ и повече не се завърна? Защо след това вие – празнуващите, заточихте мен, невръстното дете, и майка ми, безпомощна вдовица? С какво ние представлявахме заплаха за вас?

Вероятно майка Ви е плакала, когато са Ви осъдили? Как мислите, нейните сълзи дали са били по-горчиви от тези на моята баба? Защо, г-н Вагенщайн, ни беше отнето жителството, защо ни отнеха дома, защо моят детски сън беше грубо прекъсван десетки пъти за внезапни проверки? Защо аз нямах право да следвам? И въобще знаете ли колко много „ЗАЩО“ напи-

рат в душата ми?

Вие сте горд с Вашата смъртна присъда – може би с право. А моят баща на 28 години „изчезна безследно“ и аз не знам защо. Без съд и присъда. Млад, току-що завършил висшето си образование, беден, но богат с мечти, с млада жена и невръстно дете. Искам да знам в името на какво умря той и кой го уби? Вие, празнуващите, бяхте палачът му. Вие, г-н Вагенщайн, знаете, че сте били осъден в името на Симеон II, а аз разбирам, че баща ми е убит (без да бъде осъден) в името на празнуващите. Ако не, то в кое?

Господин Вагенщайн, ние мълчахме дълго, защото устата ни бяха затъквани. Не е ли време вие – празнуващите, да замълчите? Замълчете, г-н Вагенщайн, в името на двадесетте хиляди убити по най-жесток начин без съд и присъда. За останалите, „ликвидирани“, „законно“ има кой да носи „отговорност“ – под техните присъди стоят подписи. За Бога, замълчете! Само Вие ли сте били страдалец? Замълчете или бъдете проклет – от мен и от всички сираци като мен! Или ако у вас има някакъв остатък от човешка съвест, направете поне един благороден жест и като използвате връзките и влиянието си, отговорете ми само на един-единствен въпрос от хилядите, които напрат от изпепеленото ми детство и до днес. Защо беше убит баща ми? Мисля си, че и аз може би имам право да се

гордея с неговата смърт, както Вие със смъртната си присъда, която сега размахвате.

Вие имахте право на реванш и компенсация. И добре се възползахте от това. Е, добре, това е вашата правда, но не ми я натрапвайте на мен – това право никой не ви го е дал.

Аз искам само истината. За друга реабилитация е късно. Никой не може да ми изплати милионна част от преживяното. Искам простата истина за баща си. Искам я от Вас – щом Вие дръзвате да ми натрапвате Вашата истина.

Но Вие по този въпрос ще мълчите, г-н Вагенщайн. И не защото имате съвест, а защото истината е една, само една и винаги една! И тя не може безкрайно да бъде скривана.

А колкото за това, че някой си бил викал, „Смърт на ..“ и т. н. – ами, че това си е Ваш партиен патент, г-н Вагенщайн. Аз ли да Ви напомням това? Я си съомнете 9 септември 1944 г. и оттам нататък, като минете през безследно изчезналите и процесите, та стигнете до „шпионите“ и дисидентите. И сега като Франкенщайн избобретението на празнуващите се обръща срещу самите вас. А вие се цупите. Да не сте загубили паметта си? Е, нищо, то си е ваша лична работа, а за историческата памет – има кой да мисли. Това вече си е наша работа. Ние ще я съхраним. И ще я предадем по-нататък на поколенията – да

помнят и да знаят.

Ние, жертвите и сираците!

Не – палачите!

Останете със здраве, за да можете да станете свидетел на много неща, които аз чакам да се сбъднат. Нека това бъде възмездие то за празнуващите палачи.

Без уважение:

ЕЛЕНА НИКОЛОВА

П.С. Веднъж бяхте казали, че всеки човек имал священото право да постои пред гробовете на своите близки мъртъвци, за да си поговори безмълвно с тях. Моля Ви, когато упражнявате това свое священото право, да си спомните, че аз и още десетки хиляди като мен са лишени от него, защото в гроба на моя баща лежат не костите му, а чифт негови грехи. Аз и майка ми плачем над тях и разговаряме с тях. Защото вие и вашите „съратници в борбата“ ни лишихте дори от това неприкосновено право. В заключение: Възможно е да възразите, че нямам никакво право да отправям всички мои въпроси персонално към Вас. Моля! Това мое право е съвсем резонно и правопрпорционално на Вашето.

В ПЕЧАТЛЕНИЯТА МИ ОТЪ **България** СЛЕДЪ **46** ГОДИНИ

Не зная дали другъ езикъ, освенъ българскиятъ, може да ми даде такава великолѣпна възможность да опредѣля себе си съ две толкова красиви думи, като "Родина" и "Отечество". Мога да кажа, че Родината ми е България, а Отецеството Италия. Италианецъ, но

роденъ и формиралъ се като личностъ въ България, азъ трѣбваше да я напусна, заради комунистическата властъ и да бъда 46 години "персона нон грата". Но презъ всички тѣзи години бѣхъ много близо до нея, защото се срѣщахъ съ емигранти, вълнувахъ се за съдбата на страната и хората, свързани съ нея.

Азъ, както и много българи, напуснали я следъ 9 септ. 1944 г., никога не сме мислили, че ще можемъ да се завърнемъ въ една свободна, или почти свободна, демократична, или тръгнала вече по пътя на демокрацията държава.

Като послѣдствие на съветската политика, презъ ноември 1989 година, България отвори границитѣ си, което даде възможность да се получи единъ видъ движение и въ известенъ смисълъ това доведе до първитѣ за 45 години, свободни избори.

Италианскиятъ "Червенъ Кръсть", въ лицето на г-жа Мария Пия Фанфани, ми даде чудесната възможность да посетя България за една седмица въ края на месецъ май - Червениятъ Кръсть или по-точно казано една успоредна организация въ Италия организира по инициатива на Царица Йоана да изпрати помощи, състоящи се отъ единъ камионъ Т.И.Р. съ 23 тона лѣкарства, храни, медицински инструменти, облекла и вълна на стойность 400.000 долара.

Като човѣкъ, свързанъ съ България, знаещъ езика и ползуващъ се съ довѣрието на г-жа Фанфани, бѣхъ натоваренъ съ организирането и посрѣщането на помощитѣ.

Заминахъ за София на 27 май, три дни преди пристигането на самата г-жа Фанфани съ делегация. Помощитѣ бѣха предназначени за монархическото дружество "Просвѣтление" съ председателъ д-ръ Димитъръ Ивановъ, което трѣбваше да ги разпредѣли на предварително посоченитѣ отъ Царица Йоана адреси,

а именно: медицински заведения въ градоветѣ Козлодуй и Варна, института за Бърза Медицинска Помощъ "Пироговъ", сиропиталищата въ Велико Търново, Пловдивъ и София, католическитѣ монахини, сѣщо въ София.

Впечатленията на човѣкъ, посетилъ България следъ 46 години принудителна раздѣла, едва ли могатъ да дадатъ завършена представа за картината въ страната, но могатъ да бждатъ все пакъ една по-обща оценка за социалния животъ. Моето вълнение започна не въ самолета на пътъ за София, а слизайки на летището. Дали защото самолетътъ бѣ "Боингъ" и нѣмаше разлика на коя авиокомпания е, или просто защото стѣжихъ вече на тази изстрадала българска земя, но загубихъ "дар-слово", забравихъ дори багажа си - знаехъ само, че вече съмъ въ България, където мога да видя моята улица, и къщата си, стари приятели и хора, за които бѣхъ слушалъ въ последнитѣ две години. Въ този смисълъ посещението ми, макаръ и кратко, бѣ пыноценно.

Когато пристигна г-жа Фанфани и делегацията ѝ, Италианското посолство въ София даде коктейлъ, на който бѣха поканени сѣщо и лидери на опозицията, между които:

Д-ръ Константинъ Тренчевъ, председателъ на федерацията на Независимитѣ Синдикати "Подкрепа",

Методи Спасовъ, отговарящъ за въпроситѣ по въроизповеданията въ Министерския съветъ,

Николай Колевъ, председателъ на Независимото Дружество за Правата на Човѣка,

Кирилъ Игнатовъ, председателъ на Българския Червенъ Кръсть и

Д-ръ Димитъръ Ивановъ, за когото вече споменахъ.

На тази срѣща, както и въ следващитѣ дни, разговаряхъ съ тѣзи хора и мога смѣло да кажа, че България има чудесни личности, които знаятъ по кой пътъ трѣбва да се върви, за да се излѣзе отъ блатото на комунизма и преодолѣятъ зловещитѣ му послѣдници. Имахъ случай, въ които можахъ да видя, че хората сѣ готови да забравятъ личнитѣ си интереси и да дадатъ всичко отъ себе си.

Силно се трогнахъ, когато г-жа Фанфани, награждавайки г-нъ Николай Колевъ съ медаль и премия за неговата дейность му предложи съ придружаващата награда отъ

5.000 долара да посети Европа. Г-н Колев каза, че приема сумата, но не за себе си, а за Независимото Дружество за Правата на Човъка.

Другъ случай, който ме развълнува е: Имахъ операторъ отъ дружеството "Просвѣтление", когото бѣхме ангажирали да заснеме филмъ за посещението на делегацията. Този човъкъ упорито отказваше заплащане. Трѣбваше да го убеждавамъ, че паритѣ му се полагатъ за материалитѣ и труда, който вложи и азъ трѣбва да му ги дамъ, защото сѣ опредѣлени затова, и не мога да ги задържа. Едва тогава го убедихъ да ги вземе, а той ги предаде на дружество "Просвѣтление".

По време на престоя си нѣмахъ проблеми, но изпитвахъ притеснение и срамъ отъ факта, че въ ресторантитѣ се хранѣхъ за по 2 - 3 долара, а около менъ бѣ почти праздно, защото българскитѣ граждани не могатъ да си го позволятъ.

Бѣхъ чувалъ отъ многото емигранти, че положението въ България е лошо и наистина е така. Необходимо е много време, за да се преодолеятъ моралнитѣ и материални поражения на комунизма, но споредъ менъ българскитѣ народъ се е запазилъ като онзи чудесенъ народъ, който познавамъ и помня отъ преди 9 септемврий. Усетихъ го събуденъ за работа и инициативи, което ми достави голѣмо удоволствие. Сподѣлихъ ентусиазма му на единъ митингъ, подъ единъ проливенъ дъждъ, където можахъ да викамъ

съ всички хора "Комунисти-парцали", безъ да виждамъ наоколо една милиционерска униформа. Слушахъ до полунощъ отъ стаята си въ хотела политически дебати. Това означава, че връщане назадъ нѣма, но за да се мине напредъ, не мисля, че трѣбва да се носятъ храни. България трѣбва да се подкрепи отъ една страна въ икономиката съ инициативи, а отъ друга чрезъ опозицията, която въпрѣки нѣкои свои противоречия, въ решителенъ моментъ, като едни избори, ще намѣри общъ езикъ и ще победи. Въ това съмъ абсолютно сигуренъ, защото демагогскитѣ лозунги на комуниститѣ не могатъ да излъжатъ вече никого. Хората сѣ убедени, че лошото си отива и идва мечтаната свобода, която ще имъ даде много възможности.

Затова искамъ да призова всички емигранти да отдѣлятъ малко сръдства, да се лишатъ ако трѣбва отъ нѣкоя ваканция и да отидемъ всички въ България доста преди изборитѣ, за да помогнемъ. Не да търсимъ само възможности за бизнесъ, а да осигуримъ на опозицията възможностъ за равна конкуренция съ икономически по-богатата комунистическа /социалистическа/ партия.

Българскитѣ Националенъ Фронтъ би могълъ да се заеме съ организирането на една такава кампания и да отпрати апелъ къмъ всички българи въ чужбина за участие и подкрепа.

България все пакъ не е Третия Свѣтъ. Тя е въ Европа и се нуждае не отъ подаяния, а отъ съпричастностъ.

С ъ о б щ е н и я

Президиумътъ на Б.Н.Ф. направи следнитѣ декларации

1) Въ връзка съ създаването на граждански комитети за ликвидиране на комунизма: Българскитѣ Националенъ Фронтъ, Инк. /С.А.Щ./ посрещна съ задоволство предприетата инициатива отъ 9 антикомунистически групи въ СДС за създаване на Граждански Комитети въ цѣла България за организиране на единна опозиция при предстоящитѣ избори съ програма, оповестена съ "Призивъ" отъ 15 априль 1991 г. за ликвидиране съ комунизма и комунистическото управление и възстановяване свободата и демокрацията въ Родината ни и Д Е К Л А Р И Р А, че се присъединява къмъ тая инициатива и ще подпомогне постигането на поставената целъ.

За Българския Националенъ Фронтъ, Инк. /С.А.Щ./ Подписали членоветѣ на президиума.

2) Въ връзка съ приемането на "Конституцията" отъ контролираното отъ комуниститѣ Велико Народно Събрание Българския Националенъ Фронтъ като представителъ на чувствата и въжделенията на Българската политическа емиграция въ Америка, Канада, Южна Америка, Австралия и Европа

Д Е К Л А Р И Р А

Въ София се е състояло някакво Учредително Събрание, въ което сж участвували самозвани "представители на емиграцията" и бивши сподвижници на Павелъ Матевия комитетъ за българитъ въ чужбина. На това събрание е била основана "Федерация на българитъ, живѣещи въ чужбина". Органъ на новата федерация е седмичния вестникъ "Българи", който се явява като продължителъ на списанията "Славяни" и "Родолубие".

Начинътъ, по който бѣ създадена тази федерация и лицата, участвуващи въ нея напомня много за компроментирания комунистически "Комитетъ за българитъ въ чужбина". Изглежда една отъ целитъ за създаването на Новата Федерация е да се задържатъ имуществата на стария комунистически комитетъ въ сигурни рѣце и да се отнеме възможността на емиграцията да избере свои истински представители.

БНФ остро порицава начина, по който е формирана т.н. Федерация на българитъ, живѣещи въ чужбина и отказва всѣко съдействие съ нея.

БНФ ще сътрудничи само съ единъ демократично избранъ комитетъ, който има широката подкрепа на българската емиграция и е истински изразителъ на нейнитъ интереси, чувства и възжеления.

Сидней, Австралия

Българската Демократична Асоциация – Сидней е взела резолюция, въ която се изисква пълна реабилитация /не амнистия!/ за всички български политически емигранти, да се премахне каквато и да е дискриминация срещу българскитъ емигранти, да се премахнатъ всички символи, свързани съ трагичното комунистическо минало.

По нататкъ въ резолюцията се казва:

"Настояваме т.н. Федерация за българитъ, живущи въ чужбина да прекрати своята дейностъ, тъй като не е избранъ по демократиченъ начинъ и нѣма право да представлява нашата емиграция въ чужбина".

"Настояваме, че крайно време е да се потърси съдебна отговорностъ за престъпленията извършени срещу българския народъ отъ органитъ на комунистическата властъ отъ Девети септемврий 1944 година до сега".

И на края резолюцията завършва: "Изявяваме нашето несъгласие съ набързо прокараната конституция на България, тъй като последната не отговаря на истинскитъ нужди на страната и настояваме да бжде възстановена Търновската Конституция !"

Въ края на априль т.г. на граничния пунктъ Калотино при опитъ да влѣзе въ България съ редовни документи е билъ спрѣнъ и върнатъ обратно нашиятъ представителъ за Чехия, г-нь Петъръ Златаровъ.

Г-нь Златаровъ е отъ Западнитъ Покрайнини и е пътувалъ съ Югославски паспортъ. Граничнитъ власти сж издали актъ, че не се разрешава влизането въ България безъ да се даде някакво обоснование. Били сж конфискувани нѣколко броя "Борба", които г-нь Златаровъ е носилъ съ себе си.

БНФ протестира най-енергично за това флагрантно нарушение на човѣшкитъ права и изисква разследване на случая отъ компетентнитъ власти.

+

УБИЙСТВАТА ПРОДЪЛЖАВАТЪ

На 29 ноемврий 1990 година е билъ убитъ въ София отъ собствения му баща 22 годишния младежъ, Георги Николовъ Стояновъ.

По сведения отъ г-нь Никъ Ивановъ, нашъ редовенъ абонатъ отъ Австралия, бащата е голѣмъ комунистъ, докато синътъ е билъ поддръжникъ на опозицията и се е радвалъ, че комунизма си отива. Той е ималъ покана да посети своя роднина г-нь Никъ Ивановъ въ Австралия.

Този случай показва за сетенъ пътъ престъпния ликъ на комунизма и неговитъ поддръжници.

Поклонъ предъ паметъта на тази нова жертва на комунизма !

П И С Т А отъ

ЧИТАТЕЛИ

До издателите на сп. "Борба" - Чикаго, САЩ

ИЗЛОЖЕНИЕ

от Здравка Ж. Бановска, /по баща Златева/
гр. София, ул. Димо Х. Димов № 35 - "А".

Уважаеми Издатели,

При посещенията ми вчера в сградата на СДС, София, съюз "ИСТИНА", създаден от проф. Георги Марков ми попадна Вашето списание. Радвам се, че дори далече от границите на Родината ни има родолюбиви българи, отвратени от чудовищните злодеяния на комунистите.

Дъщеря съм на изчезналия безследно индустриалец и търговец Живко Златев Златев.

Баща ми е притежавал първата българска фабрика за филц и киче във Велико Търново, роден е през 1906 година в същия град /правнук е на Велчо Завераджията/. На 28 септември 1944 год., след обед в дома ни дошли двама въоръжени полицаи и са взели баща ми

за справка. До ден днешен не знаем нищо определено за съдбата му, нито къде е гроба му. Комунистите не са инсценирали процес и не го е съдил "Народния" им съд. След като през декември 1947 година са национализирани фабриката, без да е минал закона за отчуждаване на едрата градска собственост, са взели и триетажната ни къща и са ни изгонили с майка ми на улицата. Не са дали наследствена пенсия нито на мене, нито на майка ми.

В местността Мешето - Козаревец са направени разкопки на масов гроб, където вероятно е и баща ми. С цялата си циничност след като са били избити задържаните е бил убит и попа. При разкопките е намерен кръста и евангелието на отца.

Безкрайните мъки на народа ни дано да свършат най-после, стига са ни управлявали простаци с каскети, без образование и интелект !

Желая Ви здраве !

Уважаеми сънародници,

Изпращам ви статия за отпечатване в изданието от вас журнал "Борба".

Въпросите засегнати в статията ще бъдат до тогава актуални, до когато системата изградена от комунистическата агентура в България не бъде окончателно разградена и народа ни не се върне към основните демократични ценности въздигнати от Търновската Конституция.

Желая ви здраве и ползотворна дейност за благо на скъпата ни Родина.

Бог да пази България

С поздрав от Родината

/Г. Спасов/

15. IV 1991. Гр. Белово област Пловдивска

По-долу даваме извадки от статията:

Великото Народно Събрание не започва своята дейност от там където трябваше, а от там където трябваше за завърши.

В какво се състои проблема ?

ВНС беше преди всичко избрано за да изработи нова Конституция на България, с която да се сложи край на двете антинародни комунистически конституции от 1947 и 1971 г. с които бяха отнети политическите, икономическите и граждански права на народа, и да ВЪЗСТАНОВИ тези права. Факта, че се говори за възстановяване на права и свободи, значи, че такива е имало в предшестващата ги Конституция.

Това ще рече, че основното, приоритетното с което трябваше да започне В.Н.С своята работа беше да възстанови тази Конституция и на тази основа да започне подготовката за нова такава, което би създавало най-благоприятни условия за текущата му предконституционна законодателна дейност.

След това авторът се обръща към народните представители:

"Господа Народни представители, след като не сте направили това, по моя преценка вие сте допуснали огромна, непроситима грешка, за която сега плащате със съмнителни извън пленарната зала консенсуси.

Признайте господа народни представители от ляво и дясно, независимо от вашия цвят, че именно от тук трябваше да започне парламентарната ви дейност.

Признайте господа, че еуфорията в борбата ви за власт ви направи негодни да вдигнете глас за възстановяване на нару-

шената ни, от една диктатура, общо признаната демократична Търновска Конституция.

Признайте господи, че премълчаването на тези конституционни нарушения не ви донесе предполагаемите партийни и политически дивиденди.

Признайте господи, че днес България плаща с лихвите вашата парламентарна пасивност.

Гошо Спасов, гр. Белово ул. Алабак № 21

Уважаеми Господи,

Азъ никога не съм се отказвал от Българския Национален Фронтъ и от Негово Величество Царь Симеонъ II. Днесъ се завърнахъ отъ болницата и може би ще умра, но винаги ще уважавам дѣлото на БНФ и нашиятъ законенъ Царь Симеонъ II.

Напредъ съ Бога, Негово Величество Царь Симеонъ II и Б.Н.Ф.

А. Георгиевъ, Нова Зеландия

Драги сънародници !

Най-хубавото списание "Борба" получихъ - май 1991 - както винаги съ голѣма радостъ.

Сърдечно ви благодаря и бждете все така жизнени и здрави !

Нима има по-хубаво отъ "Борба" което така открито се бори противъ червената диктатура и следъ дълги години най-после постигна нашата целъ.

Разбира се, че съ най-голѣмо желание и чувства изпращамъ 20 Д.М. за благо на Българския народъ.

Да живѣе цѣлата редакция на сп. Борба !

Да живѣе Н.В. Царь Симеонъ II. За нашето благо и целъ !

Братя българи, сърдечно благодаря !
13. 6. 1991 - Германия, Spreyer - Петко

Едно предложение

въ името на

гражданския миръ

(Предадено по факсъ отъ България)

Мисълта за едно честно, искрено и действително национално помирение въ нашето общество ме е вълнувала презъ цѣлия ми съзнателенъ животъ.

По мое мнение предпоставката за това е пълното изясняване на бѣлитъ петна въ съвременната ни история и по-точно преведането въ изправностъ на всички загинали въ братоубийственитъ политически борби у насъ отъ Първата свѣтовна война насамъ. Това означава да се посочатъ имена и цифри за загиналитъ по години безъ коментаръ за поука на поколѣнията. Изводи ще може да си направи всѣки нормаленъ и непредубеденъ човѣкъ. За да нѣма натрупване на нови психологически фактори въ нашето общество въ резултатъ на такива явления, да се научимъ да разрешаваме всички политически спорове чрезъ изборна бюлетина въ ржка. Западна Европа стигна до политическа толерантностъ следъ повече от 200 години граждански борби и войни, макаръ и често на религиозна основа. Ние получихме ценноститъ на демокрацията така да се каже наготово въ 1879 г. съ Търновската Конституция. И може би затова и така леко сме ги пренебрегвали.

Установяването на броя на загиналитъ може да стане само по наученъ пътъ и то не по пътѣ на частични, респективно репрезентивни изследвания, а посрѣдствомъ глобални статистически данни при едно евентуално преброяване на населението, каквото предстои и сега у насъ.

Съ огледъ на това направихъ наскоро едно посещение на главния директоръ на преброяването при Централното статистическо управление при Министерския Съветъ, София г-нъ проф. д-ръ Минко Минковъ, завеждащъ катедралата по статистика при Софийския университетъ "Св. Климентъ Охридски" Размѣнихме мисли и обсъдихме начина за действие относно това, какъ да се ослеще стви технически едно такова установяване отъ всѣки, когото вълнуватъ тѣзи проблеми. Общото заключение бѣ, че едно такова изследване е възможно, макаръ и свързано съ разходи и трудъ, но си струва да бжде направено въ името на единъ траенъ граждански миръ. Защото отъ края на Първата свѣтовна война наистина сж изминали 73 години, но съвременници или тѣхни синове, дѣщери, внуци и правнуци има. Всѣки би могълъ да отговори по съответнитъ графи при едно преброяване и съ това да се даде неоспоримъ отговоръ на всички спекулации, заблуждения и самозаблуждения по тѣзи проблеми.

Василь Ив. Златаровъ - председателъ на Българския Демократически Форумъ.

Много уважаеми сънародници,

Искам да изкажа благодарност преди всичко на г-нъ Дърводелски, от който бях удостоена с вниманието - вторият брой на сп. "Борба".

Аз съм от онези, които израстнаха в годините на "Свободата". Много болки, рани и горчиви спомени са събрани в душата ми заради черното расо на баща ми, заради убежденията му. Слава на Бога, съхраних се духовно - оцелях, благодарение на здравия семеен "климат".

Много бих се радвала, ако младите хора в България зачетат вашето списание и научат повече за вас и мъките ви. Повече от всякога им е необходима истината и само истината.

Лично аз съм за монарх. Нашия народ по невидими пътища е съхранил много легенди и най-чисти чувства за царя и семейството му. Дълбоко съм убедена, че Н.В. Симеон II е повече необходим за България.

Зная, че това е началото на края на тези жалки 45 години, но с Божията воля дано дойде по-скоро, онова, от което наистина се нуждае народа ни. Искренно ви желая здраве и сили, обрекли се на Род и Родина уважаеми радатели на българщината.

Прекланям се пред мъките ви за стореното до тук.

Боже, опази и този път България !

Искренно ваша и с признателност

Мария Копринарова
Драги Редактори на сп. "Борба",

Преди няколко дена получих сп. Борба от м. Май 1991 год. Прочетох списанието зарадвах се много, че Вие оставате тук в Америка и БНФ ще съществува, където ще можем ние българските емигранти да изказваме нашите мисли и желания - да изплакваме мъки и страдания.

О, Боже, дано се сбъдне всичко това що пише в "Борба". Ние с моя син си получихме паспортите и чакаме с нетърпение да минат изборите - да спечели демокрация да се махнат убийците и престъпниците, заедно с умразната им партия, че да идем в Родината, да я видим свободна, че тогаз да умра. Първо да посетя гроба на мъжът си, който стана жертва на комунистите и плати с живота си нашата свобода. Мирчо Спасов уби мъжът ми, бащата на моите деца.

Оставам с дълбоко почитание към Вас и цялото ръководство на БНФ. Приложено Ви изпращам 20 долара. 12 юни 1991. Калифорния.
Р. Шварска

Нашият катарзисъ

Петъръ Захаровъ БНФ - Чехия

Многовъковната история на българския народъ е изпълнена съ свѣтли и мрачни периоди, съ възходи и падения. Малко сж народитѣ въ свѣта съ такова славно минало, каквото е ималъ нашиятъ народъ, но малко сж и тѣзи, преживѣли такива катаклизми, както българитѣ.

Хуни, татари, византийци, турци и сърби, налитали сж върху трудолюбивия българинъ за да грабятъ земята и богатата му. Василий Българоубиецътъ ороси Бѣласица съ българска кръвь, коварния сръбски кралъ Миланъ стори сжщото при Сливница. По такива причини вѣчно ще се помнятъ Батакъ и Перушица, Крушево, Леринъ, Завоя на Черна и стотици други лобни мѣста, където се отбраняваше свѣтия български духъ отъ външни врагове.

Последната и най-разорителна катастрофа, съ дългогодишни послѣствия за всички българи, е онова страшно бедствие, на девети септемврий 1944 година, което доведе до най-голямъ упадъкъ на българския народъ и държава. Това демонско събитие не сториха нито турски аскери, нито гръцки духовници, а домашни предатели, агенти на чужди интереси и фалшиви идеи. Това бѣше най-долната обществена категория, социалната утайка, претворена отъ руско-болшевишки инструктори въ рушителна тълпа, която взе отъ народа ни, особено отъ интеллигенцията, съ азиатска яростъ надъ 100.000 невинни жертви и превърна България въ една голяма касапница, каквато националната ни история до тогава не познаваше.

Илюстративно доказателство за тѣзи масови злодѣянтя е обявената скица на затворитѣ и концлагеритѣ, презъ комунистическо време, на последната страница отъ януарския брой на списание "Борба", което предизвиква не само тъга, но и силна омраза спрямо понятието комунизъмъ при всѣки добросъвестенъ читателъ.

По точна представа за тази трагична картина, за този огроменъ архипелагъ отъ мъчилища ще получимъ, ако споменемъ и многобройнитѣ заңдани отъ Бѣломорска Тракия, Македония и Моравско, където българитѣ въ тѣзи отъ незапомнени времена български земи преживѣха своята Голгота и станаха невинни жертви на свирѣпи поробители.

Положението на българитѣ въ Титова Югославия, отъ войната до днесъ, бѣше мно-

го по-трудно от онова презь Кралството С.Х.С., когато имаха всестранна поддръпка от Българското Царско Правителство, от Четитъ на В.М.Р.О., Хърватското Освободително движение, Европейската общественост и много други фактори от онова време, които въ следвоенната комунистическа ера вече не съществуваха, а народът български бѣ обреченъ на безмилостно унищожение и отнародяване.

Много невинни хора, обвинени за "коллаборация" съ българската "окупационна" власть по време на войната, безъ съдъ и присъди, бѣха избити отъ партизанитъ на Тито веднага следъ войната, а по-късно, пакъ презь Титово време, десетки хиляди други биваха "превъзпитавани" въ "казамати" и лагери, а вината имъ бѣше въ това, че се чувствуваха българи. По време на 45 годишенъ държавенъ тероръ редуваха се инсценирани политически съдебни процеси на югославски българи и, безъ вина виновни, прекарваха частъ отъ живота въ непоносимъ затворнически режимъ, а мнозина отъ тѣхъ не се завърнаха по домоветъ си.

Авторътъ на тѣзи редове сяко така измина адския пътъ на сърбо-болшевишката каторга, когато въ началото на 1955 година бѣ принуденъ да прекожне лекциитъ на филологическия факултетъ и да прекара петъ години въ влажнитъ килии на затворитъ въ Пиротъ, Нишъ и, по-зло, прочутия концлагерь Голи Отокъ. Въ Югославия днесъ се признава официално факта, че лагеритъ на Хайнрихъ Химлеръ - Аушвицъ, Маутхаузенъ и Дахау въ Третия Райхъ /по време на войната!/ сж били, единъ видъ, курорти въ сравнение съ Голи Отокъ /въ мирно време!/ а диктаторътъ Тито, въ Югославската общественост и публицистика, вече отдавна е получилъ заслужения епитетъ: злодеятъ. Голи Отокъ ще остане завинаги символъ на ужасъ, мизантропия и канибализъмъ, а българскитъ кости останали въ затворническото гробище тамъ, въ политъ на каменистия Велебитъ, близо до пристанището Бакаръ, изписватъ още една тъжна страница на българската юнашка некрология.

Точниятъ брой на българскитъ политзатворници и заточеници, преминали презь югославскитъ затвори и лагери, поради премълчаване и държавна тайна, не е познатъ, но се предполага че е около 30.000, безъ да се смѣтатъ интерниранитъ, безследно изчезналитъ, както и онѣзи, около 50.000 на брой, които презь 1946 година сж колонизирани въ Банатъ и Бачка, въ селата на депортиранитъ за Германия нѣмци, които жи-

вѣятъ още тамъ, но сж значително асимилирани. Въ днешнитъ условия на демокрацията се очаква откриване на тайнитъ полицейски и съдебни архиви и отговоръ на много неясни въпроси въ връзка съ различни злодеяства на югославската комунистическа власть не само срещу българи, а и срещу други народи и народности въ Югославия. Известно е че Унгария, Германия и Италия сж вече потърсили отъ Правителството на Югославия официални обяснения относно масовитъ изтрѣбления на тѣхни малцинства въ Войводина и Истрия отъ страна на партизанската войска презь май и юний 1945 година. Касае се за нѣколко стотици хиляди жертви убити следъ завършването на войната, което се смѣта, по международното право, за геноцидъ.

Подобно нѣщо отъ днешна все още комунистическа България не може да се очаква, защото именно комунистическата власть на Димитровъ водѣше непрекъснато борба срещу собствения си народъ, включително и срещу онази негова частъ, която, не по своя воля, е останала извънъ отечественитъ граници.

Загубитъ, които понесе героичниятъ български народъ отъ безбожния комунизъмъ и враговетъ на България сж голѣми, но правдивия духъ, който го е водилъ отъ прастари времена къмъ успѣхи и слава е неугасващъ и винаги се възражда, все по-мощенъ, по-свѣтълъ и по-справедливъ. Истината, правдата, българската честностъ и трудолюбие сж атрибутитъ на нашия прогресъ и силата на утрешна свободна и обединена, християнска България.

А какво съ убийцитъ на толкозъ невинни жертви, които иматъ още претенции да управляватъ този изнеможялъ и гладенъ народъ? Отмящение? Прощаване? или нѣкое друго възмездие? Българинътъ е благороденъ и прощава, но злосторство никога не забравя.

Всѣки убиецъ ще носи вѣчно своя жигъ на позоръ и срамъ, както носѣше срамния жигъ на Божието проклятие Каинъ, който уби брата си Авель. По-голѣмо наказание отъ жигосването нѣма.

А свѣтлитъ гробове на свиднитъ жертви, разпръснати по всички краища на българскитъ земи ще прерастнатъ въ съединителни нишки, отъ които ще израстне всеобщъ български пантеонъ - пантеонъ на безсмъртнитъ герои, достойни за поклонение на бъдещитъ поколения на отечество България. Това ще означава нашето ново Възраждане и душевно пречистване на нацията, и пътя къмъ свѣлитъ бжднини. Това ще е

Б.Н.Ф. взе най-активно участие
въ ежегодното чествуване на

МАКЪ ГАХАНЪ

На 7 и 8 Юний 1991 год. въ градъ Ню Лексингтонъ-Охайо, родно мѣсто на американския журналистъ Жануариусъ Макъ Гаханъ, се състоя годишното чествуване на този известен американски журналистъ, който по време на борбата на Българския народъ за освобождение отъ турско робство допринесе извънредно много за спечелване подкрепата отъ Европейскитѣ велики сили. Преди повече отъ 15 г. бѣ съставенъ комитетъ, на който единъ отъ членоветѣ основатели е БНФ. Този комитетъ, съ усилията на д-ръ Георги Табаковъ, устройва ежегодно чествуване паметъта на Макъ Гаханъ. На тази годишното чествуване Б.Н.Ф. бѣ представенъ отъ делегация, състояща се отъ д-ръ Ангелъ Тодоровъ - Торонто, Канада; Миро Герговъ - Бъфало; Тодоръ Тодоровъ - Лорайнъ, Охайо и Валери Юрдановъ - Клевеландъ. Програмата на чествуването включваше: приемъ съ музикална програма на 7 Юний вечеръта, на 8 Юний преди обѣдъ-поклонение предъ гроба на Макъ Гаханъ, църковна служба, полагање цвѣтя предъ паметника въ центъра на града съ програма и банкетъ на обѣдъ. Делегацията на БНФ бѣ винаги най-високо зачетена и поставена на почетно мѣсто. На банкетъ, отъ името на БНФ, г-нь Валери Юрдановъ прочете поздравителното писмо на Почетния Председателъ на БНФ д-ръ Иванъ Дочевъ въ което той, поднасяйки поздравления, каза, че днесъ българския народъ отново се бори за освобождение и че той има

нужда сега отъ единъ втори Макъ Гаханъ да обърне вниманието на Свободния Свѣтъ върху положението въ България и помогне на българския народъ за да извоюва свобода и демокрация. На тържеството присѣдствуваха много официални американски лица и помощникъ пълномощния министъръ на България дошъл отъ Вашингтонъ, съ които делегатитѣ на БНФ имаха разговори. БНФ бѣ отлично представенъ на тържеството и нашитѣ делегати изпълниха най-достойно задачата си. На снимката делегацията на БНФ и презвитера свещеникъ Христова предъ гроба на Макъ Гаханъ.

На кръстопътъ ? По серпентинитѣ на възходящата спирала? или Бунице отъ демокрация, анархия, безредие...? !

Цеко Кръстевъ - Мейнъ - САЩ.

Безспоренъ е фактътъ, че въ Отечеството ни се развиватъ процеси, които иматъ основно целеполагане - СВОБОДА, ДЕМОКРАЦИЯ, НАЦИОНАЛЕНЪ СУВЕРЕНИТЕТЪ, МАТЕРИАЛНО И ДУХОВНО БЛАГОДЕНСТВИЕ на българската нация и другитѣ народности живѣещи въ предѣлитѣ на страната ни. - Нѣмъ повече, но достойно за почитъ и възхищение - все по-често се обсъжда въпроса и за малцинствата отъ българи, които живѣятъ въ предѣлитѣ на съседни намъ държави.

Разбираемо е, че процеса на демокрация и възраждане националното чувство и достойнство на българина ще е труденъ и бавенъ. Графиката на този процесъ е, а и

за периодъ отъ години, ще бжде за жалостъ една синусоида. - Свидетели сме на небивалъ до сега nihilizmъ; на невежество, обладало не малка частъ отъ чистокръвни българи, които хрчатъ и плюятъ по светињята България. Не бихме могли да ги винимъ съ злоба, затова, че не познаватъ нашата история, че не разбиратъ въ дълбочина причинитѣ за собственото си окаяно състояние, че имъ е невъзможно да разграничатъ държавата-власть отъ държавата-Родина, да осъзнаятъ трагичната ерозия на интернационализъма отъ съветски (руски) типъ и пр. и пр.

Свидетели сме, освенъ на зараждане

на прогресивни процеси и на бурно развихряща се криминална престъпност корупция – т.е. на една ситуация, която е пълно реално покритие на разбойническата максима "Да размътим водата ! – риба се лови в мътна вода !" – Едва ли е необходимо да казвам очебийния до заслпяване факт, че въпроса за туширане, за сигурно и прогресивно премахване на причините, които раждат негативната част на родната действителност, за сега не сѝ във възможностите за контрол от страна на българското правителство. Много сѝ аргументите, които недвусмислено говорят, че сегашното правителство е само една кукла във този дълбоко трагичен спектакъл, който някои наричат управление. Кукловодителите сѝ други. Сатанински сили скрити зад декорите в съюз с част от представители на правителството, намиращи се на различни нива във не комунистическата пирамида – дърпат конците в желана от тях посока. Към това, ако се прибави и обстоятелството, че част от представителите на правителството носят ограничители тип комунистическо мислене, то се получава една произволна бримковидна крива, чието описание би затруднило и най-добрият математик.

Лъжа би било, ако се твърди, че Алфа ешалонът на правителството не вижда това състояние на нещата, а безспорно и своята импотентност за оплодяване на реално съществуващите идеи за демокрация, благоденствие и пр. За сега тези идеи сѝ все още хартиени мечтания, точно така както и десетте Божии заповеди написани на камък, сѝ все още един камък !

Далеч съм от мисълта, че сегашното правителство и лично г-н Желев не си дават сметка "Кой управляваше до сега ?" Разковничето не е само във задаването на въпроса, а във дълбочината на неговото разбиране, във търсенето на комплекс от практически варианти за деструктурирането на старото и от тук и структурното съшиване на новия осъзнават и реално преодолим проблем "Кой и как трябва да управлява сега ?"

Дълбоки уважения към г-н Желев, но съвсем не за това, че някои сега го наричат президент, а за неговата позиция в предишните години. Сегашното правителство не е ли във една ситуация сходна с онази, която откриваме на пръв поглед в сонетата посветена на скулптурата "Нощ" /Микеланжело/

"Мълчи те моля, не съм да ме будиш!
О, във този век, престъпен и позорен,
Да не живяеш, да не чувстваш е сѝ да за-
видна.
Утѝха е да спиш, а още по-голяма да си
КАМЪКЪ !"

Макар, че живота убедително потвърждава Талейрановата мисъл "властта дава пари, парите дават власт", то във някои случаи, както от всяко правило и тук е налице изключението. Става въпрос за изключение, което потвърждава правилото във контекста на неговото изключение. Често пъти хора, които сѝ формално извън държавната власт сѝ нейни архитекти, строители и собственици и то благодарение на своята материално-икономическа мощ – не само отделни служители на властта, но и цялата, като окова им е подвластна. Като случаи, това е много по-рядко при диктатурите, при тоталитарните и авторитарни режими и при действителните демокрации, но за жалост, то почти винаги съпътствува правителствата, които не сѝ ни рак ни риба.

Живота ме среща с прекрасни обикновени хора, които въпреки своя образователен ценс и изключителна природно генетична интелигентност бѝха принудени да изкарват прехраната си сѝ отглеждане на арпаджик, агнета и пр. Съ хора, които нѝ имат претенцията да сѝ академици, но техните разбирания за практическото решаване на икономическите проблеми на страната ни сѝ много по-полезни от "високо интелегентните" теории на професори и академици. За жалост и днешното "демократично правителство" прави всичко възможно да държи тези хора във една изолация. А техните дълбоко-съществени идеи за нагаждане и опосредстване на обективните икономически закони сѝ реалната ни действителност и сѝ природата на хората сѝ най-малко глас в пустиня, а преди всичко глас на хората чиито езици сѝ отрязани. Далеч съм от мисълта, че професорите и академичните-икономисти, философи и пр. от правителството и помощните му органи не разбират теорията на въпроса за взаимната неизбежна органическа връзка на "икономика-политика" и "политика-икономика", многостранното му обществено и индивидуално социално-психологично рефлектиране; кои негови компоненти сѝ във обсега на влияние от хората-фактори или личността-фактор и кои сѝ извън човѝката /обществена/ и лична

власть и пр. и пр.

Практическото решаване на въпроса на този етап от време говори за некомпетентността на правителството, той да бъде поставен във съответствие с изискванията на неговия природен и въ най-голяма степен човъшки произход. Меко казано както предишното, така и днешното правителство го решава от позицията на фалшивия и извън човъчността субективен постулат "Не шапката е малка, а главата е голяма! - Да смъним главата, а не да увеличим или смъним шапката!" - Основание за такива изводи дават много примъри. Нима не е известно на правителството, че през 46 години на "неспирен материален и духовен възход" комунистичките, които бяха въ челото на държавното, стопанско и културно управление натрупаха значителни суми от сръдства, голяма част от които сж въ кувертируема валута?

Подъ прикритието на държавата, на стопански външно-търговски централи и пр. съвмъстнитъ Българо-Австрийски, Българо-Швейцарски, Българо-Гръцки и пр. фирми бяха превърнати въ личен бизнес на отдълни лица от комунистическата номенклатура. На второ мъсто, въ резултат на "класово-партийния подход" при издигане на кадритъ - всички звена на икономиката и духовната сфера се оглавяваха от най-послушнитъ и преданни на комунистическата партийна политика. - Съ една речъ - всички капитали бяха въ ръцетъ на Б.К.П. и на отдълни нейни кадри. Това състояние на нъщата характеризираше не само централнитъ управленчески органи на икономиката, но въ голяма степен окръжнитъ, общинскитъ и кметски звена. /Изключение правъха нъкои от мъстнитъ звена на селското-стопанство, търговията и строителството/.

Възниква въпросътъ - какъ и до колко се е измънило това състояние на нъщата сега при "демократията"? - За съжаление, но не и за изненада - това състояние се запази и до сега. Направенитъ незначителни промъни въ голямата си част бяха една програма на бившата БКП, а не на демократията. Поставямъ само два въпроса:

1. Кои въ момента ръководятъ структуроопредължитъ звена на икономиката на централно, окръжно, общинско и кметско ниво?

2. Кои се обучаватъ въ ново разкрититъ Българо-Френски, Българо-Австрийски и пр. университети за подготовка на менажери? - Съ нъколко думи - досегашнитъ ръководи-

тели на комунистическата икономика, зав. отдъли на БКП, народнитъ съвети, ЦК на ДКМС, "освободени" служители отъ МВР. Нима опозицията нма достойни хора за тъзи университети?...

Съвсемъ далечъ съмъ отъ мнението, че досегашнитъ комунистически кадри тръбва да бждатъ изцъло изолирани. Напротивъ между тяхъ има високо интеллигентни и честни хора. И именно тъзи хора въ редица случаи биха дали по-добри резултати отъ нъкои кадри и на опозицията. Не е тайна, че и въ опозицията си пробиха пътъ съ помощъ на задкулискитъ сили хора, на които интелектуалнитъ сили сж твърде скромни, а нъкои дори и съ грозно криминално минало.

Не бива да забравяме, че въ редоветъ на ком. партия освенъ простащи, имаше и има интеллигентни хора, които навреме се погрижиха да направятъ така, че умнитъ и истински представители на опозицията да бждатъ далечъ отъ управлението не само на държавата и икономиката, но дори и далечъ отъ управлението на самата опозиция.

Нима днешното правителство не знае, че една отъ първитъ стъпки би тръбвало да бжде - лишаването на комунистическата партия отъ икономическата властъ. Тукъ става дума не само за лишаване изобщо и въобще, а за една персонална преценка и персонално лишаване; за извземане на сръдства придобити по нечестенъ пътъ.

На практика се получи така, че много обикновени хора, които преди време приветствуваха опозицията - сега говорятъ "При комунистичките бше по-добре...!", "Тия сж заминали комунистичките...!", "Па то си е сжщото, даже и по-лошо" и пр. - къде сж причинитъ за една такава и въ известна степенъ справедлива оценка?! Защо ръководители отъ опозицията казватъ по поводъ на резултатитъ отъ изборитъ "Нашия народъ е простъ, това сж овце...!"

В хоризонта на едно субективно критично виждане на сегашното състояние на нъщата въ България се открояватъ редъ проблемно наситени гледни точки. Едно състояние на нъщата, което съ цълата си сила ни казва, че тръбва да се поучимъ отъ ПРИРОДАТА. Тя природата има единъ общъ стремежъ да преминава отъ сложни въ по-прости форми. Колкото една система /каквато и да е/ е по-сложна, толкова повече е изложена на разрушителното въздействие на ЕНТРОПИЯТА. Колкото е по-високо равнището на сложността, толкова по-трудно се преудолява

съпротивлението !

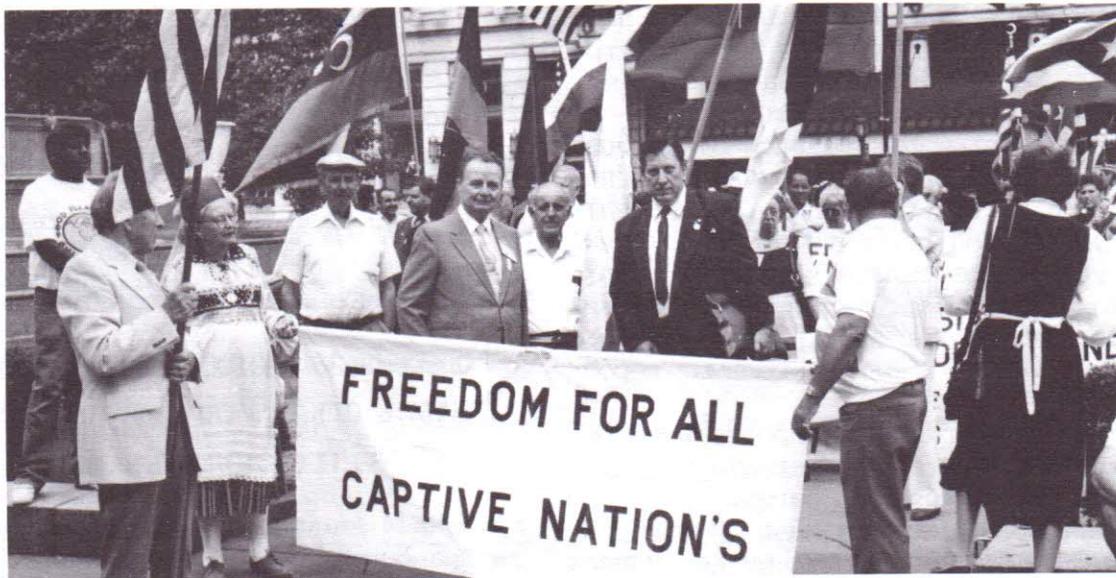
Нима г-нъ Желевъ, който буди "възхи-та" съ своитъ научни анализи, включително на фашизма, национализма, и комунизма /последния като резултатъ отъ първитъ два/ не разбира маскирашитъ супродукти на комунистическата държава, тѣхната клишетвеност и манипулативна функция; отъ тукъ и развитието на мотива за излизането на пктя - като разрушаване на клишетата, дълбоки промѣни въ първичнитъ пластове, въ 46 годишното самосъзнание на хората, проглеждането имъ за новъ животъ и вѣра - жи-

вотъ и вѣра въ сѣдината на човѣшката природа, а не извънъ нея.

Естествено е, че азъ не мога да сѣдя нито президента, нито неговото правителство, а азъ само ги укорявамъ. Тѣхъ ще ги сѣди историята, която сега като реална действителностъ провѣрява тѣхната устойчивост и неустойчивостъ, тѣхната искреностъ и неискреностъ въ шахматната си дѣска.

Ние често откриваме въ бъдещето кълноветъ на миналото, но много по-полезно е да сѣдимъ за бъдещето по кълноветъ на миналото и настоящето.

Чествуване седмицата на поробенитъ народи

Всѣко-годишното чествуване на Седмицата на Поробенитъ Народи стана въ Ню Йоркъ на 14 юлий 1991 год. Програмата на чествуването включваше парадъ по петото Авеню, църковна служба въ катедралната Църква Св. Патрикъ и публично събрание въ Централния Паркъ. 25 Националности взѣха участие съ своитъ знамена. България бѣше представена отъ голѣма група членове на БНФ съ Българското знаме. Д-ръ Дочевъ, който е Почетенъ Председател на Комитета на Поробенитъ Народи въ Ню Йоркъ, бѣ на чело на манифестацията. Въ групата членове отъ БНФ личеха Емилъ Атанасовъ, Петъръ Николовъ, Д-ръ Хр. Сватовски, Димитъръ Стожановъ, Никола Велковъ и много други. Днесъ България продължава още да е подъ комунистическа властъ и нашето участие въ Седмицата на Поробенитъ народи имаше за целъ да се демонстрира желанието на Българския народъ за освобождаване отъ комунизма. Борбата за свобода и демокрация ще продъл-

жи и съ помощта на всички поробени народи ще извоюваме и свободата на България. Снимката представлява началото на внушителната манифестация. Президентътъ Бушъ издаде нарочна Прокламация за случая. Също прокламация издаде кмета на градъ Ню Йоркъ и др.

На 14 юлий 1991 година чествуване на Седмицата на Поробенитъ народи стана и въ гр. Бѣфало. БНФ бѣ представенъ отъ група членове на организацията на чело съ председателя на клона г-нъ Миро Герговъ. Кметътъ на града г-нъ Грифинъ издаде нарочна прокламация. Участвуваха представители на голѣмъ брой нации съ знамената си, между които и българското знаме. Снимката представлява събранието въ Кметството, където кмета на града прочете прокламацията си. На снимката въ центъръ, до кмета, е председателя на клона Бѣфало на БНФ г-нъ Герговъ, който е единъ отъ членоветъ на комитета.

Преживѣно и непростимо

Зарови ли човѣкъ въ земята ще потече вода. Зарови ли въ споменитѣ си ще потечатъ сълзи. Никога нѣма да забравя звѣрствата, извършени отъ комунистичѣ следъ черната и червена дата 9 септемврий 1944.

25 души вързани съ вжжета по отдѣлно а следъ това заедно съ синджири ги прекарвали отъ Кула презъ село Пседерци, Грамада и Мокрешъ при Мокрешкото било. Между тѣхъ е Жико Струнджевъ - адвокатъ, 2 пѣти избранъ за народенъ представителъ, Герго Миковъ - адвокатъ - околийски началникъ, и двамата мой познати. Една група отъ бѣсни комунистически злодеи ги биятъ и пребиватъ. Другъ отъ Грамада, разрѣзва съ ножъ слабинитѣ на Герго Миковъ и мушка вжтре ржцетѣ му. Следъ това отрѣзва члена му, слага го въ устата му и кажатъ: "Яжъ бѣ куче". Г. Миковъ издъхва, злодея се сепва и полудява. Закарвали го въ лудницата, четири месеца по-късно починалъ. Погребватъ го въ Грамада. На погребението докараха всички ученици от селата: Грамада, Водна, /родното село на Герго Миковъ/ Урбабинци, Милчина Лѣжа и Медешевци - като, че тоя недоносенъ типъ е извършил голѣмо геройство.

Менъ ме сждиха за разпространени невѣрни слухове срещу "народната властъ" Следъ това ме пратиха на лагеръ въ село Крушовене. Правѣхме дига на р. Искъръ. Бѣхме 2.000 души. Тамъ душата ми е идвала до зжбитѣ. Следъ 11 месеца ме върнаха отново въ с. Грамада и почнаха арести. Мой приятель премина на страната на комунистичѣ за да узнае какво ще правятъ. Той ми каза, че на събрание Нинко Стефановъ Вияшки предложилъ да ме убиятъ за да сплшатъ непослушнитѣ и да влѣзатъ въ ТКЗСетата. На 31 януарий 1949 год. азъ избѣгахъ въ Югославия. Веднага следъ това, родителитѣ ми - баща семинаристъ 31 години учителствувалъ въ Видинъ, майка, жена съ малтъкъ синъ и дщеря ги интерниратъ въ една кошара на 4 клм. отъ с. Медвень - Котленско. Тамъ прекарватъ 4 години, закарватъ ги до Видинъ за една седмица и пакъ ги връщатъ обратно въ старата кошара. За всички убийства и звѣрства въ Кулско сж виновни:

Тошо Дейновъ - адвокатъ и тогавашенъ околийски управителъ въ Кула. Следъ това го повишаватъ и му даватъ по-голѣмъ постъ Та нали е заслужилъ "Повече кръвъ, - повече свобода".

Адресътъ му е: Тошо Дейновъ, бул. "Владимиръ Займовъ" 21б. - София

Другиятъ е: Нинко Стефановъ Вияшки, пакъ отъ с. Грамада. Завършилъ 4-то отдѣление, но е билъ въ шумата четири месеца преди 9-ти септемврий. Работилъ е като чиракъ въ обушарница. Следъ девети е секретаръ на Ремса - постъ равенъ на министъръ. Живѣлъ е въ къщата на убития министъръ Божилковъ. Видѣхъ му името въ списъка на тия съ голѣмитѣ пенсии. Той е получавалъ 950 лева месечна пенсия. И двамата сж родени въ Грамада - 1911 г.

На домашнитѣ на пребититѣ 25 души не сж разрешили да взематъ труповетѣ, които били разнесени отъ вълци и лисици.

Тѣзи двамата сж виновни за убийствата и звѣрствата въ Кулско следъ 9 септемврий 1944 година.

Нѣма човѣкъ по-силно да обича България и да мрази "Червената чума"повече отъ менъ.

"Божепази България" - съ почитание
Начко Пахарковъ.

Молебенъ за благославяне мисията на дейцитѣ отъ БНФ отиващи въ България за предстоящитѣ избори

На 4 Августъ 1991 год. въ Българската Православна Църква "Св. Иванъ Рилски" Ниагара Фалсъ-Канада, се състоя Молебенъ за благославяне мисията на дейцитѣ отъ БНФ, които отиватъ въ България за изборитѣ въ подкрепа на анти-комунистическата опозиция. Църквата бѣше претълнена. Между присъствуващитѣ личеца д-ръ Иванъ Дочевъ, дигл. инж. Александъръ Дърводълски, д-ръ Ангелъ Тодоровъ, Лука Арсовъ и др. които отиватъ съ групата отъ БНФ въ България. Молебена се извърши отъ свещеникъ Тодоръ Гроздановъ при особена тържественостъ и участието на църковния хоръ.

Вечерята се състоя срещу, организирана отъ г-нь и г-жа Димо Русеви въ тѣхния домъ въ Фортъ Ири-Канада, въ честь на заминаващитѣ за България дейци отъ БНФ. Срещата се откри съ молитва и изпѣването на нашия националенъ химнъ "Цуми Марица". При най-задушевна атмосфера, разисквания и изпѣване на редица наши национални пѣсни, срещата завърши съ голѣмъ успѣхъ и пожелания за победа въ изборната борба и край на комунизма въ България.

№ У М О Р Ъ

- Ти, Вуте знаеш ли кои сж седемте чудеса на свѣта ?

- Я знаемъ кои сж чудесата у България:

- Всички длѣжности сж заети, а никой не работи.

- Никой не работи, а плановѣтѣ се изпълняватъ.

- Плановѣтѣ се изпълняватъ, а магазинитѣ сж празни.

- Магазинитѣ сж празни, а хладилницитѣ сж пълни.

- Всички гласуватъ противъ комунизма, а комуниститѣ печелятъ 99 %

- Комуниститѣ печелятъ 99 %, а избѣгваха на Западъ !

Промѣнитѣ въ България

1. Лъвътѣ си остана лъвъ.
2. Мечката пакъ си ближе медъ.
3. Лисицата продължава да хитрува.
4. Вълкътѣ постоянно краде.
5. Заякътѣ често прескача задъ граница.
6. Маймуната си запази червения задникъ
7. А горкиятъ българинъ не можа да се отърве отъ животнитѣ...

Единъ милиционеръ пита началника си какво значи "Логика".

Началникътъ обяснява съ примѣръ:
Имашъ ли куче ?

- Да, отговаря милиционера.

- Щомъ имашъ, значи обичашъ животнитѣ, щомъ обичашъ животнитѣ, значи обичашъ хората. Щомъ обичашъ хората, значи обичашъ женитѣ и ги охажвашъ, значи не си педерастъ. Ето това е логика !...

- Ами, другарю началникъ, ти имашъ ли куче ?

- Не !

- Значи си педерастъ...

Милиционерътъ: - Вуте, предъ Министерския съветъ не може да си оставяшъ велосипеда, не видишъ ли, че отъ тукъ минаватъ само министри !

Вуте: - Добре, че ми каза, я че го заключимъ, оти они най-много крадѣтъ.

Мафията отвлекла Тодоръ Живковъ, но никой не го потърсилъ. Много ядосанъ главниятъ мафиозъ изпратилъ телеграма до Ц.К. "Ако не заплатитѣ единъ милионъ долара, ще го върнемъ веднага"...

- Що е социализмъ ?

- Най-трудния пътъ къмъ капитализма !

- При комунизма нѣма да има вече кражби. Защото всичко вече ще е откраднато !..

Търсятъ се:

Апостолъ Христовъ Матакиевъ, билъ 1949 г. въ Турция, следъ това въ С.А.Ш.

Христо Божковъ, билъ въ Miami Lakes заедно съ Пери Рашевъ

Валентинъ Цвѣтановъ Поповъ, род. 27 III 1937 въ градъ Русе. Въ неизвестностъ отъ 1974. Търси го брат му. Който знае нѣщо да се обади на тел. 708-748 5089 или пише до "Борба".

Иванъ Димитровъ Пчелински, билъ Австрия 1948 год., вѣроятно вече починалъ - сведения търси синътъ му.

Тодоръ Шаранковъ, завършилъ курсове къмъ "Робертъ колежъ", сега около 70 годишенъ.

Асень Примовъ, заминалъ 1946 г. за Америка съ братъ си.

Минко Йордановъ Миневъ, род. 1930 год. въ с. Вехтово, Щуменско. Последенъ адресъ 1961 год. отъ Бразилия.

Уважаема редакция,

Моля, помогнете ми да открия родния си баща. Казва се Богоя Георгиев Пайташки - роден през 1923 год. в село Дълго поле, Пловдивско. Напуснал България през 1948 год. Бил 1949 в Италия. През 70-те години е живял в Чикаго.

Адреса ми е: България, град Пловдив ул. "Ангел Шишков № 22, за Васил Божков.

† СКРЪБНИ

ВЕСТИ

На 15 Юний 1991 почина в Libertyville, Illinois нашият приятел и член на Б.Н.Ф.

Инж. ВЛАДИМИРЪ ДАМЯНОВЪ

роденъ на 25 дек. 1917 година в Свищовъ

Инж. Дамяновъ е завършилъ електро-инженерство в Берлинъ, Германия и идва в Чикаго презъ 1951 год. Той взимаше активно участие в дейността на българската Национална емиграция и бѣ дългогодишенъ председател на свободната българска църква "Св. София".

Б.Н.Ф. положи вѣнецъ предъ тленнитъ останки на скълпия покойникъ

Богъ да го прости и вѣчна да бжде паметъта му !

Презъ месецъ Юний 1991 год. в градъ Торонто-Канада, почина

ТОЛО СПИРОВЪ ЗЛАТКОВЪ

роденъ в с. Лесилевци, Трънско, България. Покойниятъ бѣе полицейски офицеръ в София преди 9.9.1944 г. Когато комунистите завзѣха властта той мина в нелегалност и се присъедини към съпротивата противъ комунистическия режимъ. Златковъ в про-

дължение на повече отъ две години действуваше в нелегалност в вътрешността на страната, следъ което преминава в Югославия и се включва в диверсантскитъ групи.

Той е влизалъ нелегално в България съ задачи повече отъ сто пѣти. В 1950 г. се преселва в Торонто-Канада, и влиза в организацията на Българския Националенъ Фронтъ, в която остана до края на живота си. Смъртъта на Златковъ е голѣма загуба за насъ. Богъ да го прости и вѣчна да бжде паметъта му. Б.Н.Ф.

Нищо не се промѣня...

Темата, която скоро ще закрѣгли 100 години

Първи Мартъ 1899 год.,
а още стотина
преди това
Наполеонъ Бо-
напартъ осѣя
съ трупове
Цѣла Европа!

"Разоржаването"
продължава....

ГОДИНА VI.

1-Я МАРТЪ 1899 Г.

КНИЖКА V.

БЪЛГАРСКА ОБИРКА

СПИСАНИЕ
за
КНИЖНИНА, ИСТОРИЧЕСКИ И ОБЩЕСТВЕНИ ЗНАНИЯ

II. Какво става на чужбина?

Какъвъ контрастъ: отъ една страна се събира в Нидерландската столица Хага международната конференция за разоржаване или поне за намаляване на войската, а отъ друга страна виждаме почти в всички държави стрѣмление къмъ уголѣмяване на милитаризма. Ний сега сме в епохата на военни разисквания в парламентитъ на разни държави.

Founder: Dr. Ivan Dochell
† Editor: Dr. George Paprikoff
P.O. Box 46250 CHICAGO
Ill. 60646

Incorporated in the State of
New York, November 7, 1958
Non Profit Organization
Illinois, 23307, Nov. 16, 1962
Trade Mark Registration,
N. Y., 38R-11031 Nov. 20 1967

PUBLISHED BY THE CENTRAL EXECUTIVE BOARD OF THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.

Деца на Кубрат

Кат жълтите листа от бурята навяни
в тази ранна есен отново сме събрани.

Лъчите играят с коси посивели
над лица с бръчки и много преживели.

Панахиди, сбирки, нас обединяват,
но и много тъжни спомени навяват:

спомени за детство и безкрайна радост,
спомен за копнежа на буйната младост
спомен за страната, в която сме родени
и мечти младежки где бяха покосени

Спомен на войната за сетния тътен
и в страната за режима мътен
наложен с меча на "брата" всесилни
и политици с глави сенилни.

Днес Химнът наш тържествен "Щуми Марица"
напомня на много оставена девица,
или деца дребни, баща не познали,
с мисълта за него за мъртав заживяли.

Напомня на други родители стари
в гроб хладен вече отдавна изтляни.

Не можа той на гроба свец да запали
и ръце мъртвешки синовно да погали:

Спомени навява Химнът в чужбина
на всеки прокуден от своята Родина:
спомен за затвори с тъмните килии
и в тях за позори на нови чорбаджии.

Спомени за бягство през огнени огради
спомен за главите на приятели млади,
Паднали в борбите с нови поробител
на модерно робство майстор творител.

Ний, хъшове нови, прескочили стената,
отправяме тъжен поглед към Страната
все още с надежда да изгрей зората
и ние да видим край на теглата.

Много или малко охолно тук живеем
и стари песни обичае да пеем.

За турското робство звучат тъжно, жално
за нашето поколение-много актуално.

Пред паметник скромен в далечна чужбина
ний правиме помен година след година.

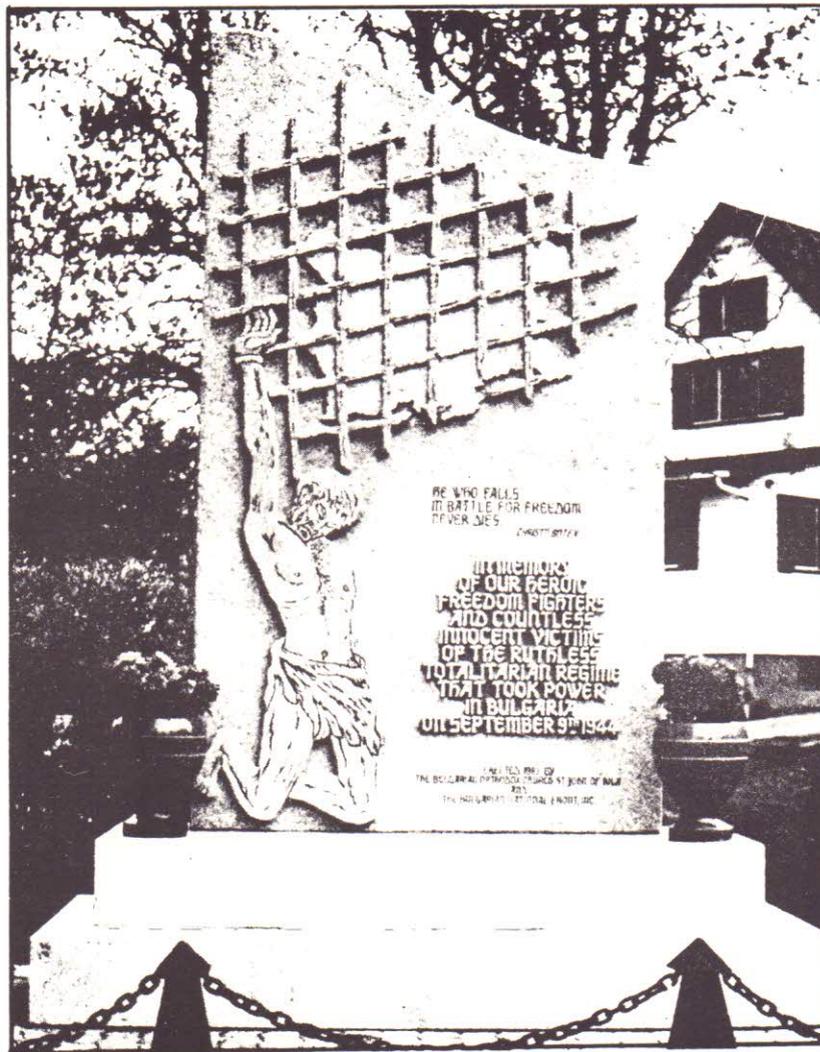
Нека пред него днес пак благоговеем
и делото на жертви нови да възпеем !
С името на Ботев те паднаха в борбата
на страна прекрасна за свободата.

Нека сведеме пред тях знамената
и споменем мърдостта на Кубрата:
отделни пръчки, ний лесно се трашиме
като сноп единни, така ще победиме !

д-р Мария Русева

Горното стихотворение е написано в 1986 год. послучай панахидата предъ паметника за избититѣ отъ комуниститѣ наши братя въ България, намиращъ се при черквата Св. Иванъ Рилски въ Ниагара Фалсъ, Канада.

*Паметникът за избитите от комунистите
наши брaмъ в България*

При Ниагара-Фалс, Канада, построен по инициатива на Б.Н.Ф.
и Църквата Св. Иванъ Рилски съ помощта на емигранти отъ цѣлия свѣтъ.